

Oázis

Szeretetszövetségben

Fotó: Rábai Szilárd

Kopogtató:

- ❖ *A ránk bízottakért felelősséggel tartozunk, nemcsak szülőként, hanem főnöként is.*
- ❖ *Hogyan lehetséges, hogy egy élete csúcspontján levő férfi, akinek felesége és tizenkét gyermeke volt, kibékülten várta a közelgő halálát?*
- ❖ *Egy darabka megint ott maradt a szívünkben, valahol a szentély sarkában...*
- ❖ *Azon a héten, amikor Óbudaváron lettünk volna, mindennap meghallgattunk két előadást.*
- ❖ *Van, aki épp most fázik, és az én kislányomnak csak egy-két év múlva kell majd az a kabát...*
- ❖ *A tágas, poros polcon néhány kiürült dobozon kívül csupán három holmi: egy doboz cigi, egy angol szótár és...*
- ❖ *...vagy másoktól várjuk el, hogy vigyék a keresztünköt a mi személyes Golgotánkhoz, mi több, helyettünk „megfeszíttessenek”, miközben nyöszörgünk...*

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő előszava ...	3
Esszé	4
Mindennapjaink	6
A pápára figyelünk	25
Kentenich atya tanításából	27
Emlékek Kentenich atyáról	31
Párbeszéd	35
Bak-elit	37
Lépcsőházi beszélgetések	39
Ép lélek ép testben legyen!	41
Főzőcske	43
Nincs/Van boruk!	44
Gólyahír, Gyerekszáj	45
Schönstatti hírek	46
Családakadémiai híradó	53
Fiatalok Oázisa	58

OÁZIS 2008. december, XVIII. évf. 4. (53.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű házas- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-026, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis • **Főszerkesztő:** dr. Sallai Tamás és Karikó Éva

• **Készítették:** Bodó Rita, Csermák Kálmán és Alice, Gódány Róbert és Rita, Gólyáné Csörgő Ottília, Gyuk Balázs és Debreczeni Kati, Horváth József és Mariann, Horváth Róbert és Bea, Komáromi Ferenc és Mária, Kostyál László, Kuslits Károly és Panka, Lázár Sonja, Magyarokúti József és Judit, Monostori Péter és Ági, Mosoni István és Katalin, Ozsvári Csaba és Imri, Palásthyne Szőnyeg Bea, Papp Zoli és Csilla, Pfizner Tibor és Ági, Rábai Szilárd és Györgyi, Szabó András és Kitty, Tompa Mihály és Viola, Török Péter és Orsi, Varga Károly és Erika, Varga Orsi, Zajkás Péter

• **Szöveget gondozták:** Guldné Gelencsér Noémi, Rábai Szilárd és Györgyi

• **Tipográfia:** Heiszer Csaba és Erika

Nyomás: OOK-press Nyomda, 8200 Veszprém, Csillag utca 5.

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Köszönjük, ha támogatjátok Egyesületünk tevékenységét a 73200134-10000434 számlaszámon.

Az Oázis keresztény szellemiségű családpedagógiai folyóirat.

Családok készítik családok számára. Újságunkban a házas- és családi életünkben szerzett megtapasztalásainkat osztjuk meg egymással. Mint minden újságban, előfordul, hogy az írásokat szerkeszteni kell. Minden komolyabb változtatást megküldünk a szerzőknek, az apróbb módosításokat csak azoknak küldjük, akik elérhetőségeik megadásával együtt jelzik ezt az igényüket.

Köszönjük az Óbudavári Régiónak, hogy Gyuk Balázs és Kati vezetésével az Oázis házigazdái voltak, és köszönjük minden szerzőnek a sok értékes gondolatot. Következő számunkban a jubileumi évvel kapcsolatos megtapasztalásokat, és az elmúlt 25 év családjainkban és közösségünkben termett gyümölcseit szeretnénk összegyűjteni.

Házigazda a Soproni Régió lesz, a lapzártá január 15. Várjuk írásaitokat a következő címre: Sallai+Karikó oazis@schoenstatt.hu

Számítok Rád – Számíthatsz rám

Amikor két hatalom a kölcsönös érdekek mentén szövetséget köt egymással, azt jelenti, hogy egyeztetik a stratégiájukat, állandó kapcsolatot tartanak fent egymással, kölcsönösen egymás rendelkezésére bocsátják a fejlesztéseiket, számítanak egymásra; együtt lépnek fel a támadóikkal szemben.

Hasonló a helyzet, amikor a Szűzanyával szeretetszövetséget kötünk. Mi azt várjuk ettől a szövetségtől, hogy veszélyeztetett családi életünkben, gyermeknevelési problémáinkban, házasságunk nehézségeiben erőt, bölcsességet, kegyelmi segítséget kapunk. A Szűzanya munkatársakat keres, hogy a mai modern világ számára „új embereket és új közösségeket” formáljon. Olyanokat, akik elég erősek ahhoz, hogy a sodró koráramlatokkal szemben is megőrizzék a hitüket, a személyes szeretet-képességüket, és felelősséggel bevessék magukat övéik megmentéséért.

Ha minden látszat ellenünk is szól, ha gyengének, butának és kiszolgáltatottnak is éljük meg magunkat, akkor is, minden várakozás ellenére is kitarunk a szeretetszövetségünk mellett. Mert Mária hatalmas, mert Isten erejével dolgozik. A legfontosabb, hogy megőrizzük az iránta való gyermeki hűségünket, bizalmunkat és szeretetünket.

Kentenich atya tanítása (Dachauból, a koncentrációs táborból 1942-ben)

*„Miért kínozod magad a gondokkal, melyek a gyermeki lelkiületet összetörik.
Tanulj meg minden élethelyzetben állandóan vidám igent mondani!”
Mhc! (Anya gondoskodik mindenről!)*

A legnagyobb gondunk az legyen, hogy végtelenül gondtalanok legyünk!
Tehát nem engedünk a félelmeknek, hanem megőrizzük vidám, hálás és friss kedélyünket.

dr. Csermák Kálmán és Alice

A schönstatti szeretetszövetség a személyessé válás útja

Az Isten és ember közötti – szereteten és bizalmon alapuló – szoros kapcsolatot a Biblia szövetségnek nevezi.

Erre a szövetségre utal Joseph Ratzinger bíboros [ma már XVI. Benedek pápa] 1985. szeptember 18-án Rómában, a Santa Maria Maggiore bazilikában mondott prédikációjában, melyet az ott egybegyűlt német ajkú schönstattiaknak mondott a Kentenich atya születésének 100. évfordulója alkalmából rendezett ünnepegsorozaton: „A szeretetszövetség, melyet önök Kentenich atya követőiként ma megújítanak, nem más, mint az üdvtörténet nagy szövetségi történéseinek személyessé válása...”

Nem mellékes, hogy akinek a szájából ez a kijelentés elhangzott, ma a pápai felelősség súlyát viseli. De nem ennél a körülménynél akarunk elidőzni, hanem annál, amit Ratzinger állít: *a schönstatti szeretetszövetség a személyessé válás útja.*

Más szóval: a schönstatti szeretetszövetség hiteles útja annak, hogy az egyes, konkrét személyek részesedjenek a megváltásban.

A bíboros a következőképpen folytatja: „az Isten ezt a szövetséget... a mátkával, az anyával kötötte.” Ezért az utalásért is hálásak lehetünk, hiszen rávilágít annak az értelmére, jelentőségére, hogy mi a szeretetszövetséget a Szűzanyával, Máriával kötjük, vagy másként kifejezve, hogy meghívást kapunk a szeretetszö-

vetségbe, és mi jól-rosszul engedelmeskedünk a meghívásnak, természetesen azzal a törekvéssel, hogy minél jobb legyen.

Miért fontos, hogy Máriával kötjük? Két válaszunk van a kérdésre. Azért, mert így szerepel az Atya tervében. És azért, mert Mária odaadása a Szentháromság Isten iránt az az életpélda számunkra, melyet követve a legjobb, a legalkalmasabb, a legrövidebb úton jutunk az Isten közelébe, szeretetének sugarába. Kentenich atya a második alapítólevélben 1939. október 18-án, a Máriával létrejött schönstatti sze-

Ami Máriánál tökéletesen megvalósult, az nálunk a tökéletes-ségre törekvés jegyében történik, történjen. A Szűzanya nem semleges szemlélője a törekvé-sünknek.

retetszövetség ezüztjubileumán, tehát 25 éves szent történelem távlatából mondta: „A Szűzanya szeretetének, jóságának és gondoskodásának lenyűgöző ereje könnyűvé tette számunkra, hogy szabad döntésünkben és akaratunkból fakadóan ismételtlen családuknak és szívünk trónjára emeljük őt. Így korlátlan szabadsággal és bőkezűséggel intézkedhet és rendelkezhet Schönstatt világában...”

A Szentírás Máriára vonatkozó utalásaiból tudjuk, hogy a szövetség az ő számára, az ő életében személyessé vált. Azt szeretnénk, hogy velünk is így legyen.

Mit jelentett ez a „személyessé” válás az Ő életében, és mit jelentsen a mi életünkben?

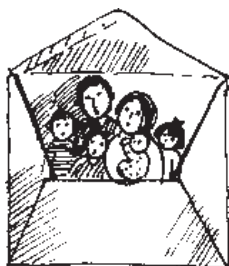
Három területet nevezhetünk meg, melyeken ennek meg kell mutatkoznia: 1. az Istenhez, 2. az emberekhez és 3. a dolgokhoz, illetve a munkához fűző kapcsolatban, kötődésben¹.

Mária életében mind a három területen megmutatkozott a személyessé válás. Az Istenhez való kötődésében az „Úr szolgáló leánya” volt, teljes lényét átítatta az élő Istennel való szeretetkapcsolat. Az emberekhez való kötődésében József hűséges társa, Jézus anyja majd munkatársa, és Jézus János személyében az egész emberiséget rábízta. Végül pedig mindez nem lett volna lehetséges, ha háziasszonyként nem végezte volna odaadással a munkáját, vagy nem bánt volna a „dolgokkal”: házzal, eszközökkel, étellel a létrendnek megfelelő gondossággal.

Ami Máriánál tökéletesen megvalósult, az nálunk a tökéletességre törekvés jegyében történik, történjen. A Szűzanya nem semleges szemlélője a törekvésünknek. A közte és köztünk fennálló szeretetszövetség mindkét részről elköteleződést jelent. Ő magáévá teszi a mi jól felfogott érdekeinket, nekünk is fontos mindaz, ami Neki fontos. Ő dolgozik értünk, megajándékoz bennünket, mi dolgozunk érte, és ő örül a tőlünk kapott ajándékoknak. Ezek a következők: az Istenhez fűződő kapcsolatunk ápolása buzgó imaérettel, az egymás iránti szeretet kisebb, nagyobb és még nagyobb tettei a házasi és családi életünkben, pl. hogy szerető érdeklődéssel fordulunk egymáshoz, tanulunk beszélgetni egymással, tanulunk együtt imádkozni, a hibáinkkal helyesen bánni, igyekszünk szépen és jól végezni a munkánkat otthon, a munkahelyen, a közösségben. Ez a sok apró, gyakran kevésbé látványos tett, melyet nagylelkű szeretettel és szeretetből igyekszünk végezni, a Vele való kapcsolatban egy nagy szerves egésznek válik a részévé. Ettől az egésztől kap különösen is értelmet, de hozzá is járul az egész eredményességéhez: az Isten szeretettervének a megvalósulásához.

¹ Lásd a „Szentség a hétköznapokban” című piros könyvünket’.

Mester, hol lakol?

Még karácsonykor történt.

Adventben szorgalmasan gyűjtöttük a szalmaszálakat a jászolba, hogy puhára fekhessen a kis Jézus. Minden este mindannyian elmondtuk, szerintünk ki, milyen jó cselekedetért tehet bele egy-egy szálát. Mindig csak a másíkról lehetett jót mondani. Fontos lett a jászol, értékesek a szalmaszálak, várták a belé fekvő Kisdedet a gyermekeink, nagyon.

Amikor szenteste valóban ott feküdt benne a Kisbaba pólyában, az lett a legértékesebb ajándék. Olyannyira, hogy óriási veszekedések törtek ki afölött, ki dajkálhatja egy kicsit, mikor és meddig.

„Jézuka” (mert kétéves lánykánk szóhasználata hamar a család általános szókincsének része lett) sorsa nem lett könnyű a megérkezését követően – részben nem elég szigorú felügyeletünk miatt.

„Sós kútba tesznek, onnan is kivesznek, kerék alá tesznek, onnan is kivesznek...” A gyermekvers sokat sejtető igazsága valósággá vált. Volt este, mikor az esti pakolás idejére sem került elő a Kisbaba, mert a ravasz testvér úgy eldugta a másik elöl, hogy már maga sem tudta, hol lehet. Így az esti ima alatt megint csak az üres jászol fölött ült körbe a család, kis Jézus nélkül.

Nagyobbik gyermekünk (4 éves) aztán így imádkozott:

– Köszönjük, kis Jézus, hogy karácsony van még mindig, hogy megszülettéél itt vagy köztünk... azaz... most nem vagy köztünk, mert nem tudjuk, hol vagy, de a te igazi neved az, hogy Isten, úgy hogy te biztos tudod, hol vagy. Segíts nekünk, hogy megtaláljunk, és ígérem, többet nem duglak el...

A család többi tagja is imádkozott, majd fiunk egyszerre csak észbe kapott:

– Tudom, hol a Jézus!

– Na hol? – lélegeztünk fel a férjemmel.

– A szívünkben meg a bábos ládában!

Így történt, hogy elveszett Jézus, de megkerült.

S tanulságként megbeszéltük, a Kisded egy biztonságosabb helyre kerül, ahol mindannyian láthatjuk és örülhetünk neki. A szeretetet tanulni (is) kell.

Most már vigyázunk rá, megóvjuk. Még magunktól is.

Egy különleges születésnap

Édesapám 78 éves. Nehéz egy idős embernek jó ajándékot kitalálni, hisz neki már nincs szüksége – úgymond – semmire. Vérnyomásmérő? Egy új sétabot? Ezek a praktikus tárgyak a születésnapján talán csak a betegségére, a gyengeségére emlékeztetnének, de örömet igazán nem szereznének. Arra gondoltunk, hogy meglepnénk, mi gyerekei és unokái azzal, hogy beültetjük édesanyámmal együtt az autóba és elvisszük őket egy „különleges kirándulásra”.

Jöttek az ellenérvek, hogy ő bizony nem tud sokat gyalogolni, de megnyugtattuk, hogy autóval odamegyünk, pár lépés a friss levegőn: ennyi lesz a kirándulás. Egyébként van ott egy kápolna is, meg egy „Házaspárok útja”, amit persze nem kell végigjárni, mert a nehéz terepet nem bírná az új térdprotézisével. Így beleegyezett ebbe a neki való kirándulásba.

A Szűzanya úgy rendezte ezt a napot, hogy épp vezetőtalálkozó volt, így a konyhán nem okoztunk túl nagy gondot a plusz tizenegy fős ebédrendelésünkkel. Jó volt, hogy nagy élet volt ekkor is Óbudaváron. Szüleim el voltak ragadtatva a kedves fogadtatástól, a szerető kiszolgálástól és a sok figyelmességtől, amit számukra ismeretlen emberektől kaptak. Ebéd után felmentünk szüleimmel a kápolnába. Előzőleg édesapám azt mondta, hogy ő oda nem mászik fel, látott ő már kápolnát, el tudja képzelni, milyen lehet belülről, de kérésünkre mégiscsak feljött. Rövid „idegenvezetés” után kértem, hogy egy percet imádkozzunk csendben. Végül hosszas csend után csak annyit mondott: „Nagyon szép ez a kép!” (Pedig a festészet terén máskor igen kritikus megjegyzéseket szokott tenni.) Ezek után már kíváncsi volt a „Házaspárok útjára” is. Elindultunk az első állomáshoz. Testvérem olvasta fel az idevonatkozó gondolatokat a kis füzetből. Édesapám a botjára támaszkodva, lehajtott fejjel hallgatta. „Gyönyörű gondolatok, menjünk tovább” – javasolta, édesanyám legnagyobb meglepetésére. Az első három állomást jártuk vele végig, és ezután mi beszéltük le a többről, ismerve a terepet. Azt mondta, hogy a folytatást otthon végig fogja olvasni. (Egyébként már egy éve megkapta tőlünk ezt a könyvet, de eddig bele se nézett. „Szenteskedő könyvek!” – szokta mondani. Itt, Óbudaváron ez egészen más volt, most személyesen neki szólt.) Megígérte, hogy tavaszra úgy megerősödik, hogy újra eljön és végigjárja az egész utat.

Isten adja, hogy úgy legyen!

Előzőleg édesapám azt mondta, hogy ő oda nem mászik fel, látott ő már kápolnát, el tudja képzelni, milyen lehet belülről, de kérésünkre mégiscsak feljött.

Aszpartám

Aszparaginsav és fenilalanin: két természetes aminosav, mely az emberi szervezetben normál körülmények között is megtalálható. Két szintelen, szagtalan, íztelen és jelentéktelen vegyület – amíg nem találkoznak! A találkozás pedig 1965-ben történt meg egy Jim Shlatter nevű, fekélyellenes gyógyszereket kutató vegyész kémcsövében. A kutató ügyetlen volt, és egy csepp az ujjára csöppent a kémcső tartalmából. Később, amikor szakkönyveit lapozgatta, megnyalta az ujját. Így fedezték fel azt a ma széles körben használt édesítőszert, amely kétszázszor édesebb, mint a cukor.

A Nagy Vegyész kémcsövében is találkozik két egymás számára addig teljesen közömbös, jelentéktelen teremtmény, és e találkozás életre szóló lesz számukra.

Hogy miért írok erről? Nos, nem kívánva bekapcsolódni a fanatikus aszpartám-ellenzők és a kitartóan aszpartám-hívő táplálkozástudósok között zajló,

talán soha le nem záruló „vallásháborúba” azért írok erről, mert ugyanez a történet egy egészen más síkon szinte minden nap, a nap minden percében lejátszódik valahol a világon!

A Nagy Vegyész kémcsövében is találkozik két egymás számára addig teljesen közömbös, jelentéktelen teremtmény, és e találkozás életre szóló lesz számukra. Ahogy felfedezik egymás értékeit, ahogy egyre többet számítanak egymásnak, ahogy belépnek egymás életébe, megjelenik köztük az íz, amely százszorta (Dehogy is! Kétszázszorta!) édesebb, mint a cukor. Ekkor a Nagy Vegyész megáldja őket, és azt mondja: „Most már egy test vagytok, gyermekeim, örökre egymáshoz tartoztok. Menjetek, és édesítsétek be a világot (ha már a cukor ízét vesztette)! Irány a mézeshetek! Ne féljete, bárhova mentek is, mindig nálam maradtok. Hiszen mindig itt lesztek velem – akárcsak egy apró csepp az Isten ujján!”

Virtuális családnapok – élőben

Idén családnapokra nem jutottuk el, így elkértem az egyik hét hanganyagát. Munkába menet hallgattam az előadásokat a metrón, egy mp3 lejátszón. Ez külön élmény volt, hogy a megszokott, hétköznapi környezetben nem megszokott gondolatokat hallgathattam. Egy kis friss óbudavári stílus lengte be a metrókocsit, még ha csak én tapasztaltam is.

Úgy néztem az embereket: na, nektek mire lehet ebből szükségetek... :))

Ahogy hallgatom, és mosolygok magamban, egyszer csak az egyik elhangzott példán magamra ismertem: „... a ránk bízottakért felelősséggel tartozunk, nemcsak szülőként, hanem pl. főnökként is. Lehet atyai gondoskodni a beosztottainkról is. Egy édesapa például olyan családbarát munkahelyen dolgozik, ahol több keresztény is van, ráadásul a főnöke azt is megengedte, hogy szerdánként otthon dolgozhat. Informatikával foglalkoznak, ez megoldható, az elvégzett munka számát, nem az ütemezése... Így szerdánként a feleségének is könnyebb a napja, könnyebben tud mást tenni, mint a hét többi napján...”

Megörültem a példának, tényleg, milyen jó is ez a szerda! Nem csak én élvezem, hanem az egész családom. De amióta ezt megbeszéltük a főnökömmel, azóta nemigen beszélünk erről.

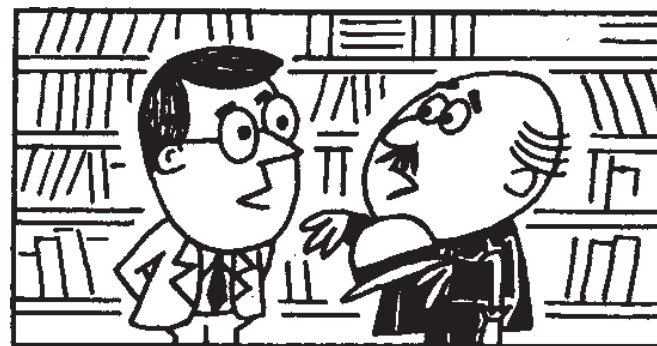
Mikor beértem a munkahelyemre, egyből felmentem a főnököm szobájába:

– Bocsánat, hogy zavarlak, csak egy mondat: szeretném megköszönni, hogy életben tartod ezt a céget, és különösen, hogy szerdánként otthon dolgozhatok. Ezt a gyermekeim és a feleségem nevében is köszönöm.

– De? – kérdezte ijedten. Láttam az arcán, végigfutott benne jó pár ötlet: mire is akarok kilukadni (kritika, kilépés stb.).

– Nincs de – nyugtattam meg.

Jó beszélgetés indult el kettőnk közt a cég helyzetéről, a nehézségekről. Bár az első pillanatban a frászt hoztam rá, többször jelezte, nagyon jól esett neki.

„Kicsinyhitű, miért kételkedtél?”

Húsvét óta próbáljuk feldolgozni, hogy 16 és 19 éves fiaink bejelentették, nem járnak ezentúl templomba. Először próbáltam bevetni minden „anyait”, hogy jobb belátásra bírjam őket, sikertelenül. Férjem tanácsára aztán letettem a provokálásról, a meggyőzési kísérletről. Régebben a párom hitoktatásra készülve a teológián tanulta, hogy létezik a felnőtté válás folyamatában az a korszak, amelyben a fiatalok a saját hitüket és meggyőződésüket keresik. Ennek a kezdete lehet a szülők vallásgyakorlatának a megtagadása. Amikor erről akkoriban beszélgettünk, nem sejtettük, hogy testközeli élményeink is lesznek erről a viselkedésről.

Tudom, hogy a nyílt harc helyett élhetek a leghatékonyabb fegyverrel, az imával!

Megismerkedtem az óvodánkban alakult „anyukák imakörével”; hetente összejövünk, és gyermekeink hitéért fohászunk Szent Mónika példáját követve.

Elhatároztam, hogy naponta elmondom ezt az imádságot. Néhányszor már sikerült... (Belső hang: én fegyvelmezettebb és kitartóbb vagyok-e a fiaimknál?...)

Az aggodalmaimat fokozta, hogy nagyfiúink ősztől egy távoli város egyetemére került. Úgy alakult, hogy egyedül költözött oda a legszükségesebb holmikat egy hátizsákban elcipelve. Az első itthon töltött hétvégéje után az egész család visszakísérte őt a kollégiumba. Beléptem a szobájukba, igazi fiús állapotok fogadtak: dekoráció nélküli falak, elöl felejtett gyűrött ágyneműk, kaotikus íróasztalok. A tágas, poros polcon néhány kiürült dobozon kívül csupán három holmi: egy doboz cigi, egy angol szótár, és... a Schönstatti Szűzanya kegyképe kápolna alakú fakeletben! Meglepetésemben elkerekedett a szemem és szám. Hát elhozta? Hát kivetted?... Első gondolatom a Szűzanyának a szeretetszövetség-kötéskor adott egyik ígérete volt: „... magamhoz vonzom az ifjú szíveket...” A következő pedig: „...kicsinyhitű, miért kételkedtél?...”

A szívemben nagy nyugalommal tértem haza, hiszen a fiunk „túlélőcsomagjában” helyet kapott a Szűzanya! Erősödött a reményem, hogy a már megszületésük előtt a Jóistennek ajánlott gyermekeink nem veszhetnek el...

Ezüstös ünnep Óbudaváron

Nincsenek véletlenek. Istennek életünk minden mozzanatával terve vannak, akkor is, ha ezeket sokszor csak utólag értjük meg. Mi, Schönstatthoz közel állók tudjuk ezt, mégis, újra és újra meglepődünk, amikor vissza-visszatekintve elgondolkozunk a miérteken. Így volt ez most is. Az idei nyári szabadságom időpontját csak elég későn tudtam a főnökömmel összeegyeztetni, így féltő volt, hogy lecsúszunk az óbudavári családnapiakra való jelentkezésről. Ebben a helyzetben váratlanul ért a kedves invitálás az augusztus 17–23-i apostolképző hétre. Nagyon keveset tudtunk még arról, hogy mi is ez, mégis szinte azonnal igent mondtunk. Szempontjaink között – megvallom – az is szerepet játszott, hogy örömmel töltött el a „nagy nap”, 25. házassági évfordulónk (rég Magyar kifejezéssel: ezüstitakodalmunk) óbudavári megünneplésének lehetősége. Még akkor is, ha – mint hamarosan kiderült – e nap munkahelyi elfoglaltságom miatt reggel haza kellett utaznom, és csak estére tudtam visszatérni a családomhoz.

A számunkra kedves évfordulót egy hosszabb utazással kezdtük ünnepelni, ennek élményeivel (és az ezt követő munkás hetek fáradtságával) eltelve érkezünk Óbudavárra. Házigazdáink első esti kérdésére (ki milyen várakozásokkal jött?) csak annyit tudtunk válaszolni, hogy az előző évekhez hasonlóan szeretnénk erre a hétre is megtalálni az új Magyarország család-morzsákból összeálló, bizalommal Jézus felé tekintő szigetét. Most, hazatérésünk után kijelenthetjük, hogy ez teljes mértékben sikerült. A hét nagyon gyorsan elröppent. Sok kedves, új ismerősre tettünk szert. A velük folytatott beszélgetések, az esti tapasztalatcserék sok élménnyel gazdagítottak. Nagy öröm volt a közös erőfeszítéssel elkészült képzőházban lévő tágas ebédlő és előadóterem használatba vétele. Külön örömet és némi büszkeséget is jelentett annak megtapasztalása, hogy naponta milyen sokan érkeznek a Házaspárok útját keresve. Sokat tanultunk Kentenich atyáról és az apostolkodás formáiról, és – bizony – szembesültünk saját, e téren mutatkozó hiányosságainkkal is.

A legszebb élmény azonban Szent István napjának (a *mi napunknak*) esti imája volt számunkra. Bár a nap nagy részét távol töltöttem, s még a délutáni közös kirándulásról is lemaradtam, sikerült időben visszaérem. Már az előző estén is megünnepeztünk két házassági évfordulót, most pedig egyszerre egy huszadikat és egy negyedszázadost. Az óbudavári kápolnában a jelen lévő valamennyi házaspárral együtt ismételtük meg hitvesi esküncet, majd Vértesaljai János adta diakónusi áldását a jubiláló párokra. A felemelő és megható esemény számunkra csodálatos ajándék volt, hogy itt, a kegyelem e különös forrásánál, a magyar családmozgalmak centrumában tudtuk megerősíteni egymást mindenkor hordozni kívánó szándékunkat. Nagy adomány volt az egész hét, az apostoli családok formálódó csoportja mellett a testvéri közösségben megélt kedves jubileum is. Megerősödve és tettvággyal eltelve kezdtük újra az itthoni hétköznapokat, de egy darabka megint ottmaradt a szívünkben, valahol a szentély sarkában...

Hétköznapjaink bosszúságai

A Szűzanya velünk lakik a háziszentélyünk felszentelése óta. Elfogadjuk a mindennapos nehézségeinket és felajánljuk neki. Tudjuk, hogy általuk növekszünk. Szép gondolatok, szép szavak... Persze hogy szeretném odaajándékozni a nehézségeimet. No de ez úgy valódi, ha nap mint nap, óráról órára meg tudom ezt tenni. A hétköznapok tele vannak „apró” nehézségekkel. Tudok-e szerető türelemmel válaszolni társam kérdésére akkor is, ha azt már harmadszor teszi fel, és nekem harmadszor kell ugyanazt megismételnem. Tudok-e bosszankodás nélkül lehajolni a századszor elhajított játékkatrészért? Nem vagyok-e türelmetlen, amikor ezredszer mosom le az összemaszatolt etetőszéket? Rengeteg gyakorlási lehetőségünk van akkor is, ha nagyobb próbatételeket nem kapunk. Egy életen át tanuljuk ezt, mert a Szűzanya nevel minket, ha kitartunk a vele kötött szövetségünk mellett. A problémákhoz, nehézségekhez való pozitív viszonyulás mélyen átalakít minket, személyiségünk részévé válik, és kiemel minket a tömegből. Az új ember nem tömegember.

Apropó, tömeg! Tömeg van a terhesgondozáson a folyosón. A kismamáknak kötelező jelleggel kell itt havonta megjelenniük. Kötelező, mint az iskola, és ilyen gyerekes is a hozzáállás. Mindenki tudja, hogy nem történik itt semmi fontos dolog, de jönni kell, hogy a TB felé igazolni tudja magát. A kórházi légkör sem a legcsalogatóbb. Mindig nagyon sokan vannak. Az orvos mindig késik, mindig vannak protekciósok, akik soron kívül bemehetnek... Aztán kiderül, változott a rendszer, mostantól fogva le kell adni a kiskönyveket a recepciónál. Tehát egy sorban állással több. A kismamák a szájukat húzzák, sokan hangot is adnak nemtetszésüknek. „No, még ez is!” „Már megint valami újabb kavarás!”...

Schönstatti anyuka érkezik. Sokadik gyermekét várja, szemben az 1-2 gyermekes átlaggal. Minden oka meglenne a még nagyobb türelmetlenségre. Mégis derűsen készülő helyet foglalni. Ő is megtudja a hírt, változás van, a recepcióhoz kell előbb fáradnia. Lendületesen indul is, és szinte csak magának, de hangosan, mosolygós hangon megjegyzi: „Mindig van valami új.” A többiek felkapják a fejüket, de nem értik a derűt. Pedig ez csak az egészséges lelkiület megnyilvánulása.

Családnapok itthon

Februárban bejelentkeztünk a júliusi családnapokra. Aztán nagy vágyakozással vártuk a hetet, amikor az új képzőházban töltekezhettünk. De... Férjem május közepén elkezdte fájlalni a derekát és az egyik lábát. Máskor is előfordult már ilyen, pár nap alatt elmúlik – gondoltuk. De a fájdalom nemhogy múlt volna, egyre erősödött.

Mivel nem tudott már ülni, menni is nagyon nehezen, elment az orvoshoz. Táppénzre vették. Aztán kezdődött a kálvária: egyik orvostól a másikig, egyik vizsgálatról a másikra. Alaposan megismertük a mai magyar egészségügy helyzetét... Nagy nehezen bejutott MR vizsgálatra: gerincserv – szólt a diagnózis. Ekkor már iszonyú fájdalmi voltak, bottal járt, az egyik gyógyszer felvitte a vérnyomását. Éjszaka két órát tudott aludni négy-öt részletben. Sokat beszélgettünk a szenvedésről. Milyen jó, hogy a kegyelmi tőkébe fel lehet ajánlani, különben ki sem lehetne bírni, de így, hogy másokon segít, sok szeretet van benne. Mástól meg mi kapunk segítséget ezáltal.

Mindenképpen műtétet javasoltak, mi meg el akartuk azt kerülni. Alternatív gyógymódokat kerestünk. Ilyenkor minden ismerős ajánl valamit, ami neki bevált. Megtáltuk mi is a megfelelőt. Elkezdődtek a kezelések, és enyhülni kezdett a fájdalom. Ekkor már júliust írtunk. Vészesen közeledett huszadika, és reménykedtünk. De még kevés javulás mutatkozott, és az is túl friss volt. Kénytelenek voltunk lemondani a jelentkezést.

Párom fantasztikus leleményességére vall a megoldás. Előásott a CD-k közül egy négy évvel ezelőtti kincset, és meglepett vele. A lejátszó mellé ültetett és bekapcsolta. Egy házaspár köszöntötte a családnapok résztvevőit. Majdnem elbögtem magam! Azon a héten, amikor Óbudaváron lettünk volna, mindennap meghallgattunk két előadást. A férj mindig egy viccel kezdte az előadást, ami ebben a szenvedéssel idősorban felvidített bennünket. Aztán beszéltek, a kor szaváról, a családi gyökerek fontosságáról, az erőről, a szabadságról, a szentmiséről, a háziszentélyről, a házasság szentségéről, természetesen a gyermeknevelésről, pont a kamaszokról, ami nekünk aktuális. Csodálatos hét volt. Így tartottunk mi idén családnapokat. Itthon kettesben, és a kegyelem áradása révén mégis együtt sokkal.

Minden rosszban van valami jó: a három hónapos kényszerpihenő alatt nagyon sokat voltunk együtt, többet tudtunk beszélgetni, mint máskor. A táppénz a nyári iskolai szünet idejére esett, a gyerekek nagyon élvezték a helyzetet.

Férjem jól van, szeptember óta újra dolgozik. Nem szed gyógyszert. Szorgalmasan jár a kezelésekre, és még egy kicsit többet kell pihennie. Hálásan köszönjük mindenkinek a gyógyulásért mondott imákat és a felajánlott áldozatokat!

Váratlan, kibontakozó ajándék

Az egyik augusztusi családnapos héten történt Óbudaváron a szentélyünkben, a szentélyüknél.

Népes, egyúttal „gyermeknépes” társaság volt együtt a szentmisen a helyi plébánossal, József atyával. A sátor alatt ülve hamarosan azt vesszük észre, hogy a déli oldalról odaérkezik egy házaspár, akit nem ismerünk. Szívélyesen invitáljuk őket előbbre, az egyik beljebb levő pad üres helyére.

Engedve a késztetésnek, helyet foglalnak, bekapcsolódnak a szentmise menetébe, miközben szemmel láthatóan örömeiket lelik a körülöttük levő izgó-mozgó „gyermeknépben”.

Az áldás és a záróének után ki-ki igyekszik tovább: a gyerekek a foglalkoztatókkal a játszáshoz, kézműveskedéshez, az előadók és a házaspárok pedig a képzőház szép nagy előadótermébe. A kápolna felkészítéséért, az elrakodásért felelős az utolsó simítások után siet, sietnie szintén az előadásra.

Nem úgy a plébánosunk, nem úgy az ismeretlen házaspár.

József atya beül az egyik padba, összeszedetten elidőzik. A házaspár is indul befelé a szentélybe. Talán ismerik egymást? Észleléseink alapján szavak nélkül is egyetértünk a „sekrestyéssel”, hogy legjobb lesz a kápolna ajtaját betenni, hogy a jövés-menés ne zavarja a bent levőket. Megegyezünk, hogy mi majd bezárjuk az ajtót, ha mindhárman kijöttek, és akkor üdvözljük is az ismeretleneket.

Telik az idő, elnéptelenedik a szentély és a képzőház környéke. Aztán nyílik az ajtó, de csak egy személy, a férj lép ki, és beteszi maga mögött az ajtót, majd elgondolkozva leül az egyik félreeső padra és vár. Nem szólítjuk meg, hiszen szemmel láthatóan magányra van most szüksége. Közben szemléli a verőfényes időben a gyönyörű kilátást a Nivegy-völgybe. Később nyílik az ajtó, feleség és férj váltják egymást.

Újabb hosszúnak tűnő percek következnek, mígnem befejeződik az együttlét, és mi elköszönünk a plébánostól, megköszönjük a szentmisét, megtudjuk tőle, hogy ő sem ismeri a házaspárt, aztán megy is az autójához.

Köszöntjük a házaspárt, és a következőket hallhatjuk tőlük:

A feleség valamikor a Katolikus Rádió egyik adásában hallott egy beszélgetést a Házaspárok útjáról. Feléledt benne a vágy, hogy a házassági évfordulójukon szép lenne végigjárni azt. Férjét is megnyerte erre, majd tájékozódott is a honlapunkon. A harmincadik házassági évfordulójuk napjára a férj szabadságot vett ki, és reggel elindultak Budapestről. Éppen ideértek a családnapok aznapi szentmiséjére...

Jókívánásaink mellé a kísértő könyvecskét nyújtottuk át nekik, és útjukra bocsátottuk őket az első állomás irányába.

Vajon kinek volt nagyobb az öröme, a megajándékozottság érzete: a Szűzanyának, a házaspárnak, Kentenich atyának, a plébánosunknak vagy nekünk?

Kegyelmi tőke, szeretetszövetség

A mikor először voltunk családnapokon Óbudaváron, olyan hétre tudtunk csak menni, ahol többeszeri résztvevők voltak. Eléggé otthonosan éreztük magunkat, mert Mária addig is erősen jelen volt a hitéletünkben, olyan plébániai közösségekhez tartoztunk, ahol a Szűzanyának kiemelt helye volt.

Sokat hallottuk a háziszentély, kegyelmi tőke, szeretetszövetség fogalmakat emlegetni, már az első alkalom után elhatároztuk, hogy mi is szeretnénk háziszentélyt létesíteni. Addig is mindennap imádkoztunk a gyerekekkel, többnyire mindig ugyanott, a nappaliban. Az imádság helyén volt a kisasztalon egy gyertya és a szentírás. Nagyon megtetszett a gondolat, hogy Máriát az otthonunkba hívhatjuk. Amikor készültünk a felszentelésre, akkor ismertük fel, hogy ez a három fogalom – háziszentély, kegyelmi tőke, szeretetszövetség – szorosan összekapcsolódik.

A háziszentélyünkben felajánlott nehézségeink, vállalt áldozataink gyarapítják a kegyelmi tőkét, amely erőt és segítséget nyújthat a rászorulóknak. Felismertük, ha a nehézségeinket, keresztségeinket fel tudjuk ajánlani Máriának, mindjárt könnyebb azokat elviselni, hordozni. Csodálattal tekintettünk azokra a schönstatti családokra, akik ilyen indíttatásból már kérték a nehézségeket. „A keresztyénség a nehezebbik út választása.” A hittanórán régen hallott tanítás így elevenedett fel újra bennünk.

Nehezebb dolgunk volt a szeretetszövetséggel. Az Istennel való kapcsolatunkra már kezdettől nem az adok-kapok kapcsolat volt a jellemző. Mindig úgy imádkoztunk, hogy még a kérő imádságunkba is bele fogalmaztuk, hogy „legyen meg a Te akaratod”. Bízunk a Gondviselő szeretetében, aki megadja gyermekének, amire szüksége van. A szeretetszövetségben konkrét ígéretekről és elvárásokról hallottunk. Megértettük, milyen fontos a mi szerepünk: „Semmit Nélküled, semmit nélkülünk!” – azaz akaratunkat a tetteinkkel kell megmutatnunk. Mi is megfogalmaztuk a kéréseinket, és ígéreteinket is a Szűzanyának.

A háziszentélyünk felszentelésére elsősorban plébániánk családjait hívtuk meg. Plébánosunk egy nagyon szép beszédben fogalmazta meg, hogy ez a szentély Isten jelenlétének a bizonyága, emlékeztet bennünket, hogy helyünk van az egyházban, és felelősségünk is küldetésében. Mária lehet a legjobb tanítónk ebben.

Köszönjük a Szűzanyának, hogy azóta is érezhetően közöttünk él, nevel bennünket.

A kép csak illusztráció

A mi aranyunk

Az egyik augusztusi családnapi héten, a délelőtti szünet idején odaültünk a Házaspárok útjának utolsó állomása mellett az árnyékos bokor mellé. Egyszer csak

„Hát milyen aranyunk, Te vagy a mi aranyunk!”

beszédet hallunk a kápolna felől, s már látjuk is a hosszú, de nem túl tömött sorban közeledő gyereksereget a két gyerekfoglalkoztatóval. Még tartott az olimpia, és az egyik gyerekfoglalkoztató nagyfiú ked-

vesen közölte „... bácsi, van aranyunk” – azaz a magyarok nyertek egy aranyérmet. Közben el is hagytak bennünket, és fordultak le a futballpálya felé. Onnan hallatszott oda hozzánk a párbeszéd: „Milyen aranyunk?” kérdezi az egyik kisfiú. „Hát milyen aranyunk, Te vagy a mi aranyunk!” – válaszolta a nála talán 10 évvel idősebb kamasz gyerekfoglalkoztató.

A Szűzanya köténye – csodák a mindennapokban

Karácsony előtt kaptunk egy nagyon kedves, fehér, plüss macskót. Nem mutattam meg a gyerekeknek, gondolván, hogy veszek még kettőt és akkor mindhármuknak lesz a fa alatt egy-egy kedves jegesmedve.

Elmentem egy turkálóba – nagy örömmre találtam egy nagyon szép, igényes plüss macskót, szintén fehérret. Ha van egy, kell lennie egy másiknak is – így okoskodtam, és átkutattam az egész játékos kosarat. Egyre csüggedtebb lettem, mert nem volt még egy macskó, nemhogy fehér, de barna sem.

Ahogy andalogtam hazafelé, már azt tervezgettem, hogy melyik kétgyermekes rokonnak adom a két macskót. Otthon aztán kimostam, ahogy nézegettem őket, szépek voltak, ízlésesek, szinte élethűek, mégsem adhattam olyan könnyen túl rajtuk. „Szűzanyám, prózai leszek, de kérek szépen még egy macskót!” – így imádkoztam.

Másnap visszamentem ugyanabba a turkálóba, s ahogy beléptem, a pulton ült a harmadik jegesmedve a pénztárgép mellett! „Köszönöm, Szűzanyám!” Apróság, de a gyerekeknek óriási örömet okozott szenteste.

Középkorban történt: kedves idős rokon papírcsokóban hozott két banánt a kollégiumba. Este szerettem volna megenni, de mivel mindhárom szobatársambent volt, halogattam elővenni. Hiszen csak kettő van, így valakinek nem jut, ha elosztom, túl kevés, az olyan ciki... Végül úgy döntöttem, a két szobatársamnak adom, legfeljebb megkínálnak belőle. „Kértek banánt?” Örömteli válasz: „Igen!” Elővettem a polcra a papírcsokót, veszem elő a banánt – kettő helyett négy volt benne...

Olvasd a Szentírást!

Olvasd a Szentírást! – üzenté az apa a fiának, amikor az anyagi bajba jutván a segítségét kérte. A válasz bosszantotta a fiút, ő pénzt kért. Az apa újra és újra csak azt üzenté vissza: „Olvasd a Szentírást, amit búcsúzáskor adtam Neked!” Végül a fiú mit tehetett, kinyitotta a Szentírást, és mielőtt olvashatta volna, az apja által belerejtett papírpénzek hullottak ki belőle...

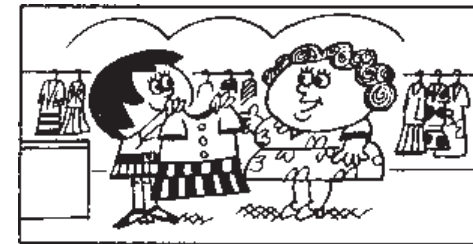
Az én Szentírásomban más kincsek vannak. Nem rejtettünk bele papírpénzt. Isten szava szól belőle. Amikor valami súlyos kérdés foglalkoztat, a háziszentély előtt ülve elmélyedünk, és kinyitjuk taláalomra... A válasz mindig szó szerint érkezik. Évek óta működik ez a fajta imádkozás!

Amikor következő gyermek után vágyakoztunk, nem voltunk biztosak abban, hogy ez nagyravágyás vagy Istentől jövő hívás. Hetek-hónapok teltek azzal, hogy érveket-ellenérveket fogalmaztunk meg a családtervezéssel kapcsolatban. Természetes tervezés, vagy Istenbe vetett hitből fakadó ráhagyatkozás? Meddig bírható, meddig válik a házasság és a gyerekek javára. Felnyitjuk a Szentírást, és olvassuk a Timóteus levelet: „Gyermekek szülése által fog üdvözülni, ha megmarad a hitben, a szeretetben és a józanságban...” [1Tim 2,15]

Azóta született még gyermekünk és valóban egyre kerekesebb, egészségesebb, és kegyelemmel telibb az életünk, melynek egyetlen értelme, hogy megmaradjunk a hitben, a szeretetben és a józanságban.

Amikor valami súlyos kérdés foglalkoztat, a háziszentély előtt ülve elmélyedünk, és kinyitjuk taláalomra...

Pénzsűkében azon gondolkodtunk, hogy milyen kölcsönt vegyünk fel, milyen másodállást vállaljunk, vagy kitől kaphatnánk ajándékba kisebb-nagyobb összeget, hogy a havi megélhetésünk biztosítva legyen. Megint hetekig imádkoztunk, gondolkodtunk, míg egy este a háziszentélyben üldögélve felcsaptuk a Szentírást: „Adj alamizsnát a vagyondoból. Ne fordítsd el arcodat a szegénytől soha, s akkor Isten sem fordítja el arcát tőled. Amennyi vagyondod lesz, aszerint segíts másokon: ha sok lesz, adj többet, ha kevés lesz, adj kevesebbet, de ne feledkezzél meg a jótékonykodásról. Így szép kincset gyűjtesz magadnak az ínséges napokra. Az alamiz-

snak. Így szép kincset gyűjtesz magadnak az ínséges napokra. Az alamiz-

na ugyanis megment a haláltól és attól, hogy a sötétségre kerülj. A Magasságbeli ugyanis úgy tekint az alamizsnát, mintha neki adnánk értékes áldozati adományt.” (Tób 4,7–11) Mellbevágó volt. Elkezdtek összegyűjteni a feleslegessé vált ruhákat, játékokat, és zsákszám vittük be a Máltai Szeretetszolgálat raktárába. Közben lett mindenünk, amire éppen azokban a hónapokban szükségünk volt. Azóta is tudatosan tesszük félre és adjuk tovább a számunkra felesleges tárgyakat, és sokkal kevesebbet teszünk el „hátha még jó lesz valamikor!” felkiáltással. Hiszen van, aki épp most fázik, és az én kislányomnak csak egy-két év múlva kell majd az a kabát...

Egy elhúzódó betegség során kérdőre vontuk Istent, miért engedi ezt, mit akar ezzel, és különben is, gyógyítson már meg! A háziszentélyben olvastuk a Szentírást: „Jézus azokban a napokban sok beteget gyógyított meg...” (Lk 7,21) Ez bizonyosság volt, igen, meg fog gyógyulni a betegünk. Eltelt egy-két hét lényeges javulás nélkül. Újra irányított kérdéssel nyitottuk ki a Szentírást, s olvassuk a kérdést: „Meg akarsz gyógyulni?” [Jn 5,6] – kérdezi Jézus. Igen, ez volt az első lépés, a lélekben kimondott IGEN. Igen, Atyám, meg akarok gyógyulni! Innentől kezdve lényeges javulás, majd gyógyulás következett be.

Köszönjük a Szentírást, és köszönjük, hogy küldesz embereket nekünk, Atyánk, akik létükben, mozdulataikban, megnyilvánulásaikban hordozzák és hirdetik a Szentírást sugalmazó Szentlelkedet!

Segíts, hogy hallhassunk Téged!

Mindketten hívő, vallásos családból származunk. Házasságkötésünk után éltük a szokásos hitéletünket, imádkoztunk, templomba jártunk. Folyamatosan úgy éreztük, hogy ebben az új élethelyzetben, a családjunkban szeretnénk a Jóisten közelségét, a Vele való egységet még jobban megélni. Választ szeretnénk volna kapni arra, hogyan is tudjuk megvalósítani házaspárként a lelki összehangot, mit is vár tőlünk a Jóisten. Továbbá hasonló gondolkodású és értékrendet valló barátokat sem találtunk, ami nagyon hiányzott nekünk.

Ahogy visszatekintünk az életünkre, láthatjuk, hogy nemcsak mi kerestük a Jóistent, hanem Ő is minket.

A kezdetektől alakított, formált minket egy hosszantartó betegség formájában, hogy alkalmasak legyünk arra, hogy meghalljuk őt.

Tíz év telt el így, majd ezután még nehezebb időszak következett, műtétek, leépülés, kilátástalanság. Mindezt egymás szeretetére támaszkodva elfogadtuk, és kértük a Jóistent, mutasson nekünk utat.

Ekkor megérkezett a válasz a Górány, Csermák, Ther házaspárok személyében, akik egy előadás-sorozatot tartottak a plébániánkon.

Szinte azonnal, kétséget kizáróan éreztük, hogy merre tovább, mi a feladatunk. A házaspárok szeretetteljes hívása után részt vettünk az első családnapiakon, megismertük Tilmann atyát, Óbudavárt, ahol új otthonra találtunk.

A következő évben háziszentélyt szenteltünk és egyben nagy öröm is ért bennünket: annyi nehézség után harmadik gyermekünk is „kopogtatott”.

Néhány év múlva csatlakoztunk az első szövetségi évfolyamhoz, és az újabb „örömhír” most sem maradt el.

A szövetségi csoportban nemcsak barátokra, hanem testvéri közösségre is találtunk, akik hordozzák és segítik egymást.

A szövetség lelki programja megerősítette az egyéni és házastársi kapcsolatunkat, családi életünket. Új értelmet nyertek a nehézségek, amelyek nem vesznek kárba, hanem kamatoztatjuk őket a kegyelmi tőke által.

A szeretetszövetség megkötése új állomás volt mindannyiunk életében.

17 évvel ezelőtt kértük a Jóistent, vezessen minket. Meghallgatta a kérésünket és utat mutatott nekünk: utat a házastársi szeretetünk elmélyítésére, a családi egységünk megtartására.

Mi sem bizonyítja jobban az ő szerető gondoskodását, mint hogy az életünk minden fontosabb állomásánál egy gyönyörű ajándékkal, egy gyermekkel ajándékozott meg minket, akiket erőben és egészségben nevelhetünk. Tavaly az örök-szentelésünk évében a 7. gyermekünkért adhattunk hálát.

Köszönjük Neked, Urunk!

„A bánat így emel fel égbe mégis.”

Most szóltak, hogy írjunk valamit az Oázisba a kegyelmi tőkével kapcsolatban. Pont most, amikor olyan vacakul vagyok.

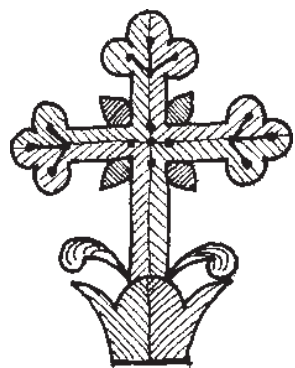
Egy komoly betegség már két hónapja megkeseríti az életemet. Ingerült vagyok és rosszkedvű, most nem tudok felemelő dolgokról írni. Megtisztelő, de írjon valaki más. És ekkor lapoztam át a schönstatti naptárunkat szeptemberről októberre, és az új oldalon néhány verssort olvastam Radnóti Miklóstól:

*„Sötét a bánat kútja s mint a jég,
de tükrén mégis ott borzong az ég,
mélységbe hullott életem elé is
így tartja védő két kezét a kék.
A bánat így emel fel égbe mégis.”*

Választ szeretnénk volna kapni arra, hogyan is tudjuk megvalósítani házaspárként a lelki összehangot, mit is vár tőlünk a Jóisten.

Mit akar tőlünk az Isten, amikor megkeres a szenvedéssel, a bánattal, a nyomorúsággal? Mindenkinék erejéhez és tűrőképességéhez mérten szól. Nekem nem nagy fájdalom jutott, csak nagyon megkeseríti az életemet. Méltatlan kis szenvedés, nem való arra, hogy nagylelkűen felajánljam, hogy másoknak nem kézzel fogható ajándékként odanyújthassam. Mit kezdene vele a Jóisten, a Szűzanya? Számukra bizonyára a nagy, komoly, hősiess szenvedés az igazán értékes – gondolom bután és nagyképpően (mintha még sohasem hallottam volna Óbudaváron, hogy az egészen apró kellemetlenségeket, nehézségeket is odaajándékozhatjuk, így minden keresztnek értelmét látjuk, kevésbé csüggedünk miatta, erősödünk általa).

Szívemben ezek a gondolatok hangzanak: Ezt kaptad, becsüld meg, a magad „mélységbe hullott” életét így megemelheted! Légy sokkal alázatosabb és hálás szívű, hiszen semmi sincs, amit ne kaptál volna!

Drága Szűzanyám, fogadd el ezt a kis méltatlan szenvedést, saját magamat. Most, hogy ezeket a sorokat írom, jut eszembe, hogy a folyamatosan jelenlévő hol tompa, hol nyilalló fájdalom ellenére jobban megy a napi munka. Nem is az a jó szó, hogy jobban, hanem inkább szebben. Szebben megy a munka, és kitartóbb vagyok. Összeszorított fogakkal ugyan, de valamit tudok én is adni: „A bánat így emel fel égre mégis.”

„Simon először akarata ellenére segít neked, de hamarosan megérzi a belőled áradó isteni erőt”

– a Schönstatti Eszköz-keresztútval kapcsolatos élmények

Idén májusban, amikor férjemnek, Ádámnak kórházba kellett mennie egy súlyos operációra, meghívást kaptam egy imacsoportha. A csoport havonta egyszer szokott összejönni, hogy imádkozzon és elmélkedjen a schönstatti Eszköz-keresztútról. A meghívás valahogy így szólt: „Miután férjedet operálni fogják, jó lenne, ha mindketten tagjai lennétek a mi imacsoportunknak. A Keresztút V. állomásánál tartunk, amikor Cirenei Simon segít a keresztet vinni, miután Jézus először esett össze a kereszt súlya alatt.” Annyi biztos, hogy sok szánakozó reagálást kaptunk azokkal a megpróbáltatásokkal kapcsolatban, amelyeken családunk akkoriban átment. Ez a meghívás, azonban teljesen eltért az összes többi reakciótól. Ebben a meghívásban benne volt a helyzetünkkel kapcsolatos részvétel, de nem volt benne a sajnálkozás szertartása. Ami meglepő volt, hogy inkább sugárzott belőle a szenvedés realitásának mély elfogadása.

Amikor a kis csoportunk összejött imádkozni, a következő mondat fogott meg leginkább: „Simon először akarata ellenére segít neked, de hamarosan megérzi a belőled áradó isteni erőt.”

Miután Jézus összeesett a kereszt súlya alatt, a római katonák Simont választották a kereszt vitelére. Simon elég erős volt ahhoz, hogy átvegye a keresztet. Nem sok lehetősége volt arra, hogy a végrehajtó osztaggal megvitassa, van-e kedve vinni a keresztet vagy éppen valami más dolga van. A katonák a vállára tették és elindították a kereszttel. A bámészkodók bizonyára nem biztatták: „Simon, te hős vagy.” Sokkal valószínűbb, hogy a gyalázkodásból ő is bőven kapott, mivel az úton kicsit távolabb már senki nem tudta, hogy nem ő a bűnös, hanem véletlenül éppen ott állt az út mellett. De a hozzáállása ahhoz, ami vele történt, végül is az ő döntése volt, amint kinyílt Jézus felé, hátrahagyta vonakodását, és készségesen működött közre abban a szerepben, amelyet Isten neki szánt az Ő megváltó tervében. Simon a gondviselés eredményeként volt Jézus keresztútjánál.

Jézus azt kéri tőlünk, hogy tegyük ugyanezt a szolgálatot egymásért. Mi nem tudjuk nővéreink és fivéreink életében a feladatokat elvégezni, de ott lehetünk, ha és amikor összeroskadnak, addig, amíg újra lábra tudnak állni.

Ezekkel a gondolatokkal készültem férjem kórházba menetelére. „Nem fekhetek be helyette a kórházba és fájdalmait sem vehetem át” – gondoltam, de lehetek az ő Simonja, amíg ismét lábra tud állni.

Azon a napon, amikor Ádámot operálták, a kórházba mentem, hogy ott legyek, amikor az operáció után magához tér. Amikor kihozták a műtőből, elájultam a folyosón, esés közben bevertem a fejem. Kánikula volt és valószínűleg a vércukorszintem lezuhant. Amikor magamhoz tértem, valaki segített felkelni és kérdezte, meg akarom-e röntgeneztetni magam. Valaki más gyümölcsucukorral kínált.

Volt valami ironikus abban, hogy segíteni jöttem, és végül nekem kellett a segítség. Visszautasítottam a röntgent, mivel nem éreztem olyan rosszul magam. Ádám magához tért követően, miután őt elrendeztem, hazamentem a gyerekekhez. Miután hazaértem, éreztem, hogy nem vagyok jól. Agyrázkódást kaptam. A doktor azt javasolta, hogy maradjak ágyban három napig. Vezetnem semmiképpen nem volt szabad, tehát Ádámot nem tudtam látogatni. Az biztos, hogy ez nem a legjobb időben történt. Tizenkét éves fiunk, Benedict boldogan ajánlotta fel segítségét. Elment bevásárolni, elkészítette az ennivalót

Ebben a meghívásban benne volt a helyzetünkkel kapcsolatos részvét, de nem volt benne a sajnálkozás szertartása.

Mi nem tudjuk nővéreink és fivéreink életében a feladatokat elvégezni, de ott lehetünk, ha és amikor összeroskadnak, addig, amíg újra lábra tudnak állni.

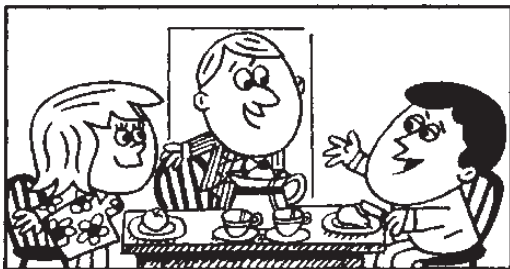
kisöccsének, a hat éves Sebastiannak és nekem. Ő volt az én készsleges Simonom. Egy barátunk elvitte Sebastiant az óvodába. Valaki más Ádámot látogatta, neki nyújtott támaszt, és érdeklődött, nincs-e szüksége valamire? Amikor három nappal később jobban lettem, visszavehettem a feladataimat.

Ez alatt a három nap alatt elég időm volt arra, hogy átgondoljam azt a mondatot, amely az imacsoport találkozásán hangzott el. „Amikor Jézus elesik, újra feláll, annak ellenére, hogy látszólag teljesen mindegy, hogy ott verik halálra vagy pedig keresztre feszítik. Feláll, mert a különbség lényeges, mivel Jézusnak addig kellett cipelnie a terhét, amíg a próféták jóslatának minden Rá vonatkozó szava be nem teljesedett.”

Miután én magam is elesem, ez arra emlékeztetett, hogy a keresztet mindenkinek a saját maga módján kell vinnie. De inkább valami másra akartam gondolni. Hány ember számára kell Simonnak lennünk? Kegyetlen katonák nem fogják meggátolni, hogy segítsünk annak, aki elbotlik. Csak a lelkiismeretünk figyelmeztet bennünket – amivel elég könnyű vitába szállni. Milyen nagyon kell figyelnünk, hogy észrevegyük azt az esetet, ahol nekünk kell segítenünk. Ott vagyunk, amikor Isten azt akarja, hogy közbelépjünk, vagy inkább mi döntjük el, melyik helyzetet választjuk, talán azt a szerepkört, amelyben jól vagy szentnek nézünk ki? Amikor a terhet a vállainkra tesszik, akkor készslegesek vagyunk vagy kelletlenek? Megbízunk Istenben, hogy azért küldött minket, mert mi elég erősek vagyunk a többltsúly cipelésére?

De vissza kell térnem az eredeti gondolatmenethez. Tisztában vagyunk-e azzal, hogy elvárják tőlünk, hogy felkeljünk és folytassuk az utunkat, vagy másoktól várjuk el, hogy vigyék a keresztünket a mi személyes Golgotánkhoz, mi több, helyettünk „megfeszíttessenek”, miközben nyöszörgünk, hogy mennyire igazságtalanok és borzalmasak a koloncok?

Közel három hónappal később, rengeteg szenvedés után Ádám jobban lett és családunk néhány napot a Balatonon töltött. Ádám mindenkivel szívesen beszélget, így azt is felfedezte, hogy pincérünknek, egy barátságos, jó humorú fiatalembernek tetoválása van. Büszke a testét ékesítő ábrákra. Ádám megkérdezte: „Nem

fájt, amikor csinálták?” „Dehogynem” – válaszolt. Azután hozzátette: „De minden fájdalmat ki lehet bírni.” Ez a magabiztosság meglepett. Hiszen ez a fiatalember soha nem járt a fronton, nem lőtték hasba és nem kellett operáció utáni fájdalmakat kiállnia. Magabiztossága csak

onnan ered, hogy bőrét pár százszor vagy talán pár ezerszer egy milliméter mélyen tűvel megszárták. Ádámra gondoltam, akinek az operáció után olyan fájdalmai voltak, hogy szenvedése időnként elérte a türeshatárt. De a pincér szavai megmardtak az emlékezetemben.

Egy olyan társadalomban, amelyben mindenki megpróbál megszabadulni a szenvedéstől és egész iparágak mohón égnek a vágytól, hogy kényelmet nyújtsanak és megmentsenek bármiféle erő kifejtéstől, találkozunk egy fiatalemberrel, aki céljának eléréséért kész önként elfogadni a fájdalmat. És nem ő az egyetlen.

A fájdalom elfogadása sok kultúrában az érettség jele. Gyakran fiatal felnőtteknek fájdalmas szertartásoknak kell magukat alávetniük, hogy a felnőtt társadalom tagjai lehessenek, elfogadják őket és úgy tekintsenek rájuk, mint akik képesek a felelősség vállalására és megküzdeni az élet csapásaival. Tetoválnak lenni is ilyen szertartás részvételének bizonyítéka volt, amely Nyugaton elveszítette eredeti célját és minden mélyebb jelentését – divat lett.

Idén volt a harmadik éve, hogy ugyanabban a Balaton-parti szállodában szálltunk meg. Nem emlékszem, hogy Árpit, a pincért valaha is rosszkedvűnek láttam volna. Időnként elmesélte, hogy hajnalig dolgoznia kellett, és a korai reggeliztetésnél már szolgálatban volt, mégsem panaszkodott. A többi pincér között volt olyan, aki meglehetősen mogorva volt, de ő mindig barátságos, segítőkész és jókedvű maradt. A munkához való viszonya kifejezi meggyőződését. „Minden fájdalmat ki lehet bírni”. Miközben el tudom fogadni fegyelmét, arra kell gondolnom, hogy a fájdalom ilyen fajtájú elfogadása értelmetlen.

Jézus meghívott minket, hogy vegyük fel keresztünket és kövessük Őt akár a szenvedésben is, hogy munkatársai legyünk a megváltásban. Mégis, a tetováló üzletek előtti sorok hosszabbak, mint a templom előttié. A szenvedés misztériuma nem könnyen tárja fel magát. Jézus nem volt sem mazochista, nem akarta magának bizonyítani, hogy milyen remekül meg tud birkózni a szenvedéssel és a halállal. A szenvedésének célja volt. Miután bűn nélküli volt, így a szenvedéseit váltságdíjként, teljes mértékben értünk ajánlotta fel.

Az a szenvedés, amelyre Jézus hív minket, nem fogja egónkat fényesíteni. Ezt nem mi mérjük, hanem nekünk mérik. Ez át fog minket változtatni, nem a mi dicsőségünkre, hanem az Atya dicsőségére. Olyan bizalomra van szükségünk, amely kész a jelenlegi életünket kockáztatni azért, hogy olyan életet kapjunk vissza, amelyet Isten nekünk eredetileg szánt. A döfések, amelyeket el kell tűrnünk, társadalmunk válaszai, amikor megpróbálunk Isten parancsolatai szerint élni. A félreértés, az igazságtalanság, a nevetségessé válás nem a bőrünket fogja átírni, megfesteni, hanem az önérzetünket fogja marni, és még csak nem is büszkélkedhetünk vele. Mi nem tudjuk felmérni azt a mennyiségű munkát, amelyre szükség van ahhoz, hogy az átformálódjunk.

Amikor valaki bemegy egy tetováló üzletbe, számít arra, hogy amit kér, fájni fog. Ha elkezd nyavalyogni, sikoltozni, vagy ha kiabál azzal, aki vezeti a tűt, való-

Olyan valakivé lenni, akinek a lelke tiszta és fényes, hogy az isteni fényből és szeretetből valami átsugározhasson rajta, hogy szolgálatba állhasson másokért.

színűleg kidobják, mondván: senki nem kényszerítette őt arra, hogy bejöjjön. Így azután elfogadja a fájdalmat, cserébe a bőrére kap egy divatos képet és elméjébe egy megkérdőjelezhető meggyőződést.

Ugyanígy amikor valaki elhatározza, hogy kereszténnyé szeretne válni, tudja, hogy egy új személy születése fájdalmas folyamat. Olyan valakivé lenni, akinek a lelke tiszta és fényes, hogy az isteni fényből és szeretetből valami átsugározhasson rajta, hogy szolgálatba állhasson másokért.

Árpi mosolygó arca előttem van, és arra gondolok, hogy nekünk mennyivel több okunk van örülni. De amíg szenvedünk, jó Jézusba kapaszkodnunk abban a hitben, hogy kibírjuk, amíg elérjük azt a célt, melyet Ő szánt nekünk.

Szeretnék köszönetet mondani Csabai Mártinak és Gábornak, hogy meghívtak az imacsoportjukba. A csoport tagjainak köszönöm az értékes gondolataikat és a segítségüket. Szeretném továbbadni meghívásukat, hogy az Eszköz-keresztút segítségével közelebb kerüljünk az életünkben jelenlévő szenvedés értelméhez és céljához.

Kentenich atya kedvessége

Tavaly december 18-án orvosi kontrollvizsgálatra kellett utaznom. Az orvos aajtájára kiakasztott várólistára kell az érkezőknek feliratkozniuk. Én lettem a 18. Sokat kellett várnom, unalmamban számolgattam az orvos névtáblájának a betűit. 18 volt.

Mi ez a sok 18-as a mai napon? Törtem a fejem, mert biztos voltam benne, hogy nem véletlen a sok 18-as egybeesése, de nem jöttem rá.

Közben itthon a férjem bírósági tárgyaláson vett részt. A szomszédal történi, tizenkét éve tartó pereskedésnek tartották egy újabb tárgyalását. Azóta már kiderült, hogy ez volt az utolsó. Ugyan megfellebbezték a bírói döntést, de késve adták be a fellebbezésüket, így elutasították azt.

Másnap esett csak le a tantusz, hogy Kentenich atya jelezte nekünk kedvesen, szelíden, kicsit tréfásan a közbenjárását.

Kicsit később arra is rádöbentünk, hogy ez a nap volt háziszentélyünk létesítésének a 15. évfordulója. Mi megfellebbeztünk róla, de Kentenich atya nem felejtette el. Ilyen nagy ajándékkal lepett meg bennünket.

A pápára figyelünk

*A Szűzanya mosolyát keresni
nem infantilizmus*

Máriát szemléljük, aki osztozott Fia fájdalmában, és megállapíthatjuk, hogy ez a szenvedés őt is a tökéletességre juttatta el (vö. Zsid 2,10), és képessé tette, hogy befogadja azt az új lelki küldetést, amit Fia közvetlenül halála előtt bízott rá. Azt, hogy Krisztus misztikus teste tagjainak anyja legyen.

Mária ma a feltámadás dicsőségében és örömeiben van. A kereszt lábánál hullott könnyei mosollyá váltak arcán. A Szentanya részletesen kitért arra, hogy a történelem során a keresztények mindig is keresték Mária mosolyát, és ez a mosoly adott ihletet számos középkori művész alkotásához. A Szűzanya 1958-ban Lourdes-ban, mielőtt kimondta Bernadettnek, hogy ő a Szeplőtelen Fogantatás, először mosolyát mutatta meg neki, mintha ez lett volna a legmegfelelőbb út titkának kinyilatkoztatásához. Bernadett egészen különleges módon szemlélte Mária mosolyát.

Ez a mosoly Isten gyöngédségét fejezi ki, és a legyőzhetetlen remény forrása. Tudjuk, hogy a hosszú szenvedés megtöri a legszilárdabb élet egyensúlyát is, megrendíti a legnagyobb bizalmat is, és olykor egyenesen odavezet, hogy az ember nem bízik már az élet értékében és értelmében. Vannak olyan küzdelmek, amelyekben az ember nem tud kitartani Isten segítsége nélkül. Vannak olyan pillanatok, amikor szavak helyett szerető jelenlétre vágyunk. Ki tudná jobban megérteni kemény küzdelmeinket a fájdalom és a szenvedés ellen, mint Krisztus és Édesanyja? „Szeretném alázattal ezt mondani azoknak, akiknek az a kísértése, hogy hátat fordítsanak az életnek: forduljatok Máriához!” – mondta a Szentanya. Az ő mosolyában ott rejtőzik az erő az életért való küzdelem folytatásához.

A Szűzanya mosolyát keresni nem infantilizmus. Ahogy a 44. zsolttár mondja, a „nép leggazdagabbjaiban” születik meg ez a gondolat. A „leggazdagabbak” alatt

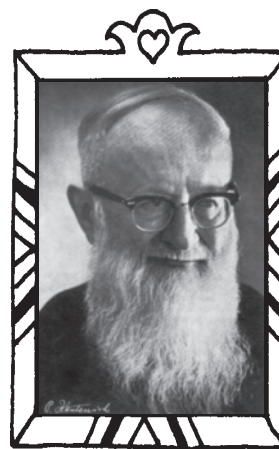
Ez a mosoly Isten gyöngédségét fejezi ki, és a legyőzhetetlen remény forrása.

itt azokat értjük, akik lelkiileg a legérettebbek, és ezért tudják elismerni gyengeségüket és szegénységüket Isten előtt. A mosolyban, a gyöngédség eme egyszerű kifejezőmódjában fogjuk fel, hogy egyetlen gazdagságunk Isten irántunk való szeretete, amely annak a szívéen keresztül halad át, aki Édesanyánk lett. A Szűzanya szívéből fakadó szeretet ingyenes, és őszinte választ fakaszt bennünk, gyermekeiben. Mária, mint minden anya és jobban, mint bármelyik anya a szeretetre nevel – mondta a Szentatya.

Beszédének végén a pápa a betegek szentségéről is beszélt: e szentség sajátos kegyelme abban áll, hogy magunkba fogadjuk a gyógyító Krisztust. Ő másképp gyógyít, mint egy evilági orvos. Nem marad kívül azon a szenvedésen, amit a beteg átél. Úgy enyhít rajta, hogy otthont vesz a beteg emberben, hogy vele együtt élje át és viselje el. Krisztus jelenléte megtöri a fájdalom okozta magányt. Az ember nem egyedül hordozza már ezt a próbatételt, hanem azonosul Krisztussal, felajánlja szenvedését az Atyának, és Benne részesévé válik az új teremtnének.

*Imago B. Mariae Virg. in Solmar, Dioc. Albaregal.
Comitatu Pestinen. 1836.*

Kentenich atya tanításából

A hitvesi szeretet növekedése

házasságban állandó feladatunk a szeretet művelése a tökéletességig és érettségig tartó növekedés a szeretetben. Kezdetben minden szeretet önző. Idővel azonban, lépésről lépésre ez a primitív szeretet érett szeretetté változik.

Hogyan ápoljuk, fejlesszük hitvesi szeretetiünket? Kentenich atya, a Schönstatt Mozgalom alapítója három választ ad erre a kérdésre:

1. Arra kell törekednünk, hogy kölcsönösen boldoggá tegyük egymást. Ez elsősorban azt jelenti, hogy nem a magam boldogságára, hanem a társam boldogságára törekszem; vagyis az önző szeretettől a „te” önzetlen szeretete felé mozdulok el. Ehhez azonban állandóan meg kell kérdeznem magamtól: boldogabbá teszem-e a társamat azzal, amit teszek vagy mondok?

Ha ez megvalósul, óriási növekedés következik be a szeretetben: egy nagyfokú önátadás és átlagon felüli nagylelkűség.

2. Kölcsönösen segítenünk kell egymásnak a tökéletesedésben. Mennyi jó alkalom támad a hétköznapi életben a tökéletesség munkálására! Például ha emberek tartósan egymással élnek, nagyon nehéz fenntartani a tiszteletet egymás iránt.

Hogyan látjuk és láttatjuk a másik hibáit? Kitapintjuk a másik gyengeségeit, majd alaposan kivesézzük? Vagy inkább türelmesen elviseljük a korlátait? Vagy talán üvöltözünk egymással és kölcsönösen megbántjuk egymást?

Az áldozat nehéz teherre tud válni. Mindnyájan ismerjük és meg is tapasztaltuk ezt. Kentenich atya is tudatában volt ennek, ezért egy ókori filozófust idézve mondta egyszer: „Ha a házasságot a vértanúk életéhez hasonlítanánk, akkor bizony kevés olyan vértanút találnánk, aki képes lett volna mindazt a rengeteg szenvedést elviselni, amit sok házasságban el kell viselniük a feleknek.”

Mindez a szeretet és életszentség magas szintjét követeli meg. Lehetetlen erre a szintre eljutni, hacsak nem Istenben gyökerezik a házastársi szeretetünk.

3. A hitvesi szeretet a kipróbált hűségben éri el tetőfokát. Ismerjük Kentenich atya meghatározását a hűségről: az első szerelem tiszta, fiatalos és leleményes megőrzése. Az idő próbáin keresztül kell megőrizni ahhoz, hogy örök lehessen. E mélyenszántó és tág értelemben a hűség azt jelenti, hogy a társamnak mindenkor odaadom az egész szívemet, a drága időmet és különleges figyelmemet.

Ebben az értelemben lehetetlen hűségeselem maradnom, ha hiányzik belőlem az áldozatkészség nagyszerű lelkiülete és a szentségeken és imádságon keresztül megőrzött közvetlen istenkapcsolat.

Mindenesetre ha a házaseletet ilyen szemszögből nézzük, akkor az **életszentség elsőrendű iskolájaként** ismerünk rá. A házasság szentségének valamint a hitvesi szövetség lelkiségének mindennapi megéléséről van tehát szó.

A házasság ugyanis nemcsak szeretetközösség, hanem sokkal inkább egy kölcsönös szeretetszövetségen alapul. A szövetség pedig az elmélyülés irányába tart. Arra irányul, hogy a másikkal átadjon minden jogot önmagam felett azért, hogy a társam boldog legyen: nem akarok semmi olyat, amit te nem szeretnél.

Később még ennél is tovább mehetünk: hajlandó vagyok feladni és odaadni neked azt, ami a legnehezebb, ha te kívánod. Ha te ezt a lemondást kívánod, csak kérdem tőled. Így szeretném megmutatni neked a szeretetemet.

Átgondolandó kérdések:

1. Szoktunk-e házaspárként, családként nevetni?
2. Megbántjuk-e egymást, amikor bírálatot mondunk egymásról?
3. Hajlandó vagyok-e elfogadni azt, amit a társam kér tőlem?

írta: *Nicolas Schwizer atya*

spanyolról angol nyelvre fordította: *Carlos Cantú,*
La Feria-i Családszövetség,
Texas, USA 080608

magyar nyelvre fordította: *Zajkás Péter*

Tovább imádkozunk, hogy közbenjárására csoda történjen

Döntő lépés Josef Kentenich atya boldoggá avatásának folyamatában

SCHÖNSTATT. *Angel Strada atya, Josef Kentenich atya boldoggá avatási perének posztulátora tudatta, hogy most szeptember 15-én, Kentenich atya halálának negyvenedik évfordulóján összegyűlt Schönstattban az egyházmegyei bírósági küldöttség. Kentenich atya sírjának, Schulungsheim-beli lakásának (ahol Kentenich atya élete utolsó három évét töltötte) és a Pater-Kentenich-Haus meglátogatása után aláírták azt az okmányt, miszerint az egyházi törvénykezés normáinak megfelelően Kentenich atyának nincsen liturgikus kultusza.*¹

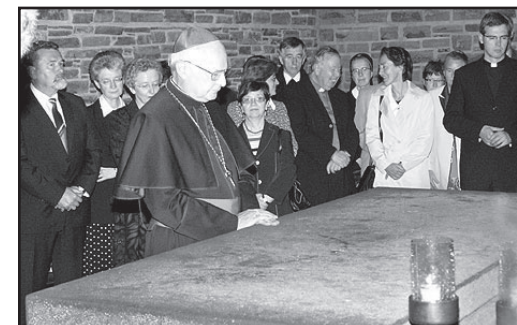
A bírósági küldöttség ugyan-ezen az ülésen feleskette a fordítót, Sergio Acosta-t, valamint a posztulátor átnyújtotta a Kentenich atya szentté avatásához szükséges dokumentációt.

A következő hónapokra már csak technikai munkák maradtak: az akták oldalszámozása, másolása és hitelesítése.

A per egyházmegyei szakaszának lezáró ülését előreláthatólag a következő év első felében tartják Trierben. Ezután az aktákat Rómába viszik, s megkezdődik a per második döntő szakasza Rómában.

Adjunk hálát a boldoggá avatási per e döntő lépéséért, s továbbra is fontos, hogy imádkozunk egy csodáért, mely Kentenich atya közbenjárására történik.

fordította: Guld Veronika

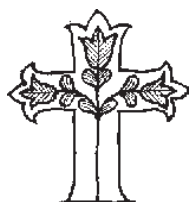
2008. szeptember 14. Robert Zollitsch érsek Kentenich atya sírjánál imádkozik a boldoggá avatásáért

¹ Azt jelenti, hogy liturgikus keretek között nem szólítják meg, mint szentet, tehát nem vágunk elébe a hivatalos egyház döntésének liturgikus körülmények között, viszont kifejezhetjük a kívánságunkat, hogy szentté avassák. (Gódány Róbert)

2008. szeptember 15.
Ima Kentenich atya sírjánál
a boldoggá avatásáért

Josef Kentenich atya

Kentenich atya sírja
szeptember 15-én

Gyerekkori emlékeink Kentenich atyáról

3. (befejező) rész

A fiú, aki Kentenich atya kezét fogja és felesége:
Michael és Margaret Fenelon

A Yank házaspár; Margaret szülei mesélnék Kentenich atya családjukban tett látogatásairól egy videofelvételen.

Mrs Yank: 1964. február 23-án még egyszer eljött hozzánk az atya, hogy felszentelje a háziszentélyünket. A felső emeleten találtunk egy kis sarkot, mely nekünk pont megfelelt erre a célra, s berendeztük ott a háziszentélyt. Itt kiraktunk minden olyan szimbólumot is, amit „élő szentélyként” választottunk.

Mr Yank: Akkoriban én természetesen a kulcsot tartó Szt. Pétert választottam. Abban az imában, melyet az atya akkor fogalmazott, Szent Péterről beszélt, Szent Péter élményeiről Krisztussal és hogy miként tagadta meg háromszor Krisztust. Később Szent Péter megélte saját kicsinységét, amikor Krisztus háromszor megkérdezte tőle, hogy szereti-e. – Atyánk aztán azt mondta nekem, ha olyan akarok lenni, mint Szent Péter, a szeretet és a kicsinység zsenijévé kell válnom.

Mrs Yank: Én pedig a keresztet választottam. Az atya akkoriban azt mondta, én is gyakran függhetek a keresztben, hiszen gyerekeim vannak. És ha nem tudom másképpen megértetni magamat a gyerekeimmel, imával és áldozattal mégis megtehetem.

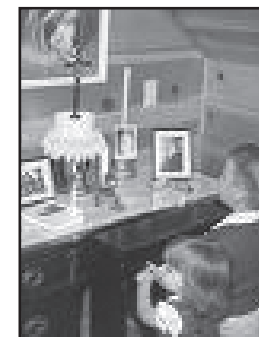
Mr Yank: Lawrence, a legidősebb gyerekünk, a Sátánt legyőző Szt. Mihályt választotta.

Mrs Yank: Marynek a szentély harangjaira esett a választása. Ma Alaszkában él, s egyszer így írt: „Azért az nem semmi, hogy én választottam csak valamit a szentély terén kívül, s most én vagyok a legmesszebb.” Nagyon hiányzik neki a szentély.

Mr Yank: Ezért aztán, valahányszor a Központnál levő kápolnába megyünk, meg kell érte kongatnunk a harangot.

Mrs Yank: Imádkozunk azért, hogy egy napon Alaszkában is legyen szentély.

Joseph a tabernákulumot, Margaret az örökmécsest választotta, Judy pedig a gyertyákat. Raymond a Kisjézus akart lenni, mert ő a Szűzanya karjaiban pihen. Barbara akkoriban olyan kicsi volt, hogy mi választottuk számára a koronát, ma is nagyon örül neki, s egyáltalán nem szeretne mást.

Barbara és Raymond Yank a háziszentélyben

Így álltunk, amikor az atya eljött hozzánk. Letérdelt erre az imazsámolyra, és jó hosszan imádkozott. Ez számunkra nagyon fontos családi biznyság.

Tényleg nagy szerencsénk volt, hogy szeptember 15-én újra eljött hozzánk. Ez volt az utolsó éjszaka, mielőtt elutazott Németországba. Kértük, hogy jöjjön el hozzánk, mert családjunk minden tagja választott egy részt az Atya országából (az Otthondal versszakainak megfelelően). Arról beszélgettünk egymással, milyen szép lenne, ha mindenki választana egy részt az Atya országából, s azon dolgozna, hogy megvalósítsa ezt a családban. Milyen szép család lehetnénk! Az atya megígérte, hogy eljön, s megtartotta ígését, bár ez az utolsó éjszakája volt.

Margaret Fenelon:

Emlékszünk arra, milyen dühösen csörgött a telefon azon az estén (de nem vettük fel), s arra is, milyen nyugodtan és tartózkodóan imádkozott velünk Kentenich atya hosszú ideig a háziszentélyben. Olyan volt, mintha még egyszer a család fontosságára akarna utalni, melynek különleges módon szentelte oda az elmúlt tizennégy évet.

Ezekkel a kis, mégis számunkra oly jelentős pillanatokkal Kentenich atya rendkívül értékes kincset ajándékozott családjunknak, aminek nagyon gyakran hasznát látjuk. Megmutatta, milyen fontos életünkben, hogy az Atya előtt gyerekek legyünk és hogy az Atya legnagyobb szeretete a gyermeket illeti.

Mike édesapja sok évvel ezelőtt (amikor először látta azt a képet, melyen az atya Mike-kal megy a mezőn) azt mondta, hogy ez a kép egy napon híressé válik. Már akkor felismerte a kép nagy jelentőségét. El szeretnénk Önöknek mesélni, amit mi csak röviddel ezelőtt fedeztünk fel a sokak által az apa-gyermek kapcsolat szimbólumává lett képen.

Michael Fenelon:

Az új évezred elején, 2000-ben, amikor itt voltunk Schönstattban a Schönstatti Családok Intézetének 5. Nagyzsinatján, Kentenich atya a szeretet kis üzenetét tárta fel nekünk, a gyermeki szemléletmód elmélyítésének és ápolásának fontosságáról szóló elmélkedési anyaggal ajándékozott meg bennünket. Éppen a Nagyzsinat alatt kértek fel minket, hogy legyünk vezetőségi tagjai a Schönstatti Családok Intézetének. Nehéz kifejeznünk azt a meglepetést és hitetlenkedést, mely elfogott bennünket. A feladattal járó felelősség a szemünkben óriási volt, s tökéletesen méltatlannak éreztük magunkat hozzá. Azt kérdeztük magunktól, hogyan segíthetnénk a Családintézetet, atyánk és alapítónk e nagy alapítását?

Miután ezt az újdonságot megtudtuk, s „Igent” mondtunk az Atya akaratára, hamarosan odajött hozzánk egy Mária-nővér, aki mondani akart valamit. Ott volt Milwaukee-ban azon a napon, amikor Kentenich atya elkísérte a schönstattos családokat arra a telekre, melyet kinéztek az új szentély és Schönstatt-központ építéséhez. Akkor készült rólam az a kép, melyen Kentenich atyával kézen fogva megyek. A nővér néhány olyan dolgot mesélt el nekünk, melyek jobb betekintést nyújtottak abba a pillanatba.

Jól emlékszem arra a napra, amikor sok ember összejött, és az atyával együtt kimentünk a mezőre. De csak kevéssé emlékszem arra a különleges „sétára az atyával”, és valójában sosem tudtam, hogyan került arra sor, hogy megfogjam a kezét. A nővér azt mesélte, hogy a telek talaja igencsak egyenetlen volt, s támogatásul az atya valakinek a karjára akart támaszkodni. Sok-sok ember vette őt körül,

vele együtt mentek a mezőn, felnőttek és gyerekek, és nem akart egy felnőtt karjára támaszkodni, ezért az én kezemet fogta meg, így aztán én segítettem és támogattam őt.

Amikor ezt a történetet meghallottuk, olyan volt a számunkra, mint egy új kinyilatkoztatás, s különleges jelentőséget kapott abban a percben, amikor elhatalmasodott rajtunk saját kicsinységünk érzése. Az atya nekünk küldött üzenete volt ez. Azt mondta, még egyszer szeretné különleges módon megfogni a kezemet. Szüksége van ránk, pont ebben a pillanatban, hogy a keze után nyúljunk és megfogjuk, és segítünk neki szeretettel Családintézetében. Biztató üzenet volt ez, s megújította az atya kezében való küldetésünk tudatát.

Margaret Fenelon:

Amikor tovább gondolkodtunk ezekről az eseményekről, felmerült bennünk, hogy ezeknek még nagyobb jelentőségük lehet. Érezzük, az atya bajban van, különösen abban a korban, melyben élünk. Hisszük, hogy mindegyikünket arra kér, Schönstatt-családjunk minden tagját, adja fel saját magát és legyünk olyanok az ő kezeiben, mint a kisgyerekek. Szüksége van a gyermeki szívekre válaszul korunk zavaros áramlataira. Éppen úgy, ahogyan a *gyereket* választotta támogató segítségül, amikor a mezőn sétált, vágyakozik arra, hogy minden szívet igazi heroikus gyerekké nevelhessen, aki örömmel és bizalommal megy az ő kezét fogva.

Ez aztán igazán valódi ajándék abból a korszakból, melyet Kentenich atya Milwaukee-ban töltött. Megélhetjük „apaságát”, családjunkban első kézből kaphatjuk meg ezt a gyermekiességre való nevelést. Még sok történet van, melyet elmesélhetnénk, de az egyik kedvenc történetünkkel szeretnénk befejezni.

Michael Fenelon:

A tizenkét testvér közül én vagyok a legidősebb. Amikor apám 48 évesen, a halála előtti évben, éppen tülesve egy szív műtéten, kórházi ágyán feküdt csövekre, vezetékekre, üvegekhez és monitorokhoz kötve. A schönstatti atyák egyike, Tick atya, meglátogatta őt. Az apám megkérdezte tőle, akarja-e látni a Szűzanya szívét. Tick atya kérdően bólintott. Apám az ágya feletti monitorra mutatott, mely szívének pontos ritmusát mutatta egy kis kék, a képernyőn keresztbe futó

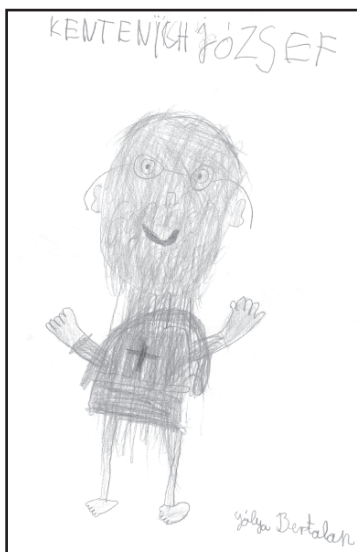
vonallal, s így szólt: „Ott van a Szűzanya szívverése.” Ilyen valóságossá vált a szívcsere a Szűzanyával kötött szeretetszövetségben, ilyen nagyon nevelte és alakította a Szűzanya őt, hogy az már nem is az ő szívverése volt, hanem a Szűzanya szíve.

Egy évvel később, amikor a temetésekor mindannyian a sírja körül álltunk, valaki megfigyelte három legfiatalabb, 6, 7 és 8 éves öcsémet, ahogy egymással vitatkoznak. Arról beszéltek, kivel beszélgethet apjuk most éppen a mennyországban. Egyikük úgy vélte, Gilbert Schimmellel, egy már azelőtt meghalt milwaukee-i schönstattival, másikuk szerint a Szűzanyával, harmadikuk pedig ragaszkodott ahhoz, hogy Kantenich atyával.

Hogyan lehetséges, hogy egy élete csúcspontján levő férfi, akinek felesége és tizenkét gyermeke volt, ilyen kibékülten várta a közelgő halált? És hogyan érthették meg kis gyerekei azt a teológiai valóságot, hogy apjuk nemcsak egy mennyországnak nevezett helyre ment, hanem belépett azoknak a közösségébe, akiknek része volt életében?

Atyánk és alapítónk apai nevelése által Mennyei Atyánk szeretete és törődése gyermekei iránt mindennapi életük, lélegzétvételük szilárd részévé vált. Imádkozunk azért, hogy mindegyikünk tovább tudjon növekedni ebben a valóságban és sose veszítse el gyermeki érzékét.

*Elhangzott Schönstattban az Október-héten, 2002. október 18-án
(ford.: Guld Veronika)*

Minél kevesebbre vágyakozunk, annál boldogabbak vagyunk?

(Gódány Róbert válasza)

„Minél kevesebbre vágyakozunk, annál boldogabbak vagyunk.” – így szólt a honlapunkon és a levelező listán megjelent üzenet Kantenich atyától.

Miért? Egyfelől persze értem, vagyis inkább érzem, hogy miért lenne ez így. De csak akkor leszünk boldogok, amikor elérjük, amit akarunk, ha a vágyaink teljesülnek. Hiszen ha a vágyaink kisebbek, kevesebbre vágyunk, akkor inkább elérhetjük őket. De ami után vágyakozunk, azt nemcsak várjuk, hanem dolgozunk is érte. Márpedig miért ne a legnagyobbat tűzzük ki magunk elé, miért ne az lebegjen a szemünk előtt célként, vágyként?

Akár a schönstatti eszmék első nyilvános meghirdetését nézzük, akár az alapításkor elhangzott beszédet: mindkettőben benne van, hogy az jó, ha így teszünk. Ezt azonban nem tudom összeegyeztetni a fenti üzenettel.

Nagyon jó, hogy felvetted ezt a kérdést.

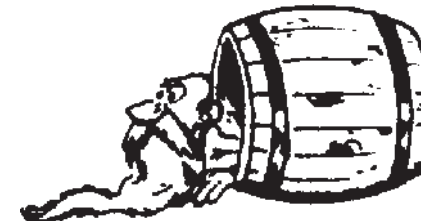
Arany Jánostól vett idézettel kezdeném: „Földi ember kevéssel beéri, / Vágyait ha kevesebbre méri...” Ebből a megfogalmazásból érezhető, hogy milyen vágyakra utal a költő.

Még Diogenészre, az ún. cinikus (= kutyás, mert a polgárok azt mondták az életmódjára, hogy úgy él, mint egy kutya) filozófusra gondolok, aki az anekdota szerint ment a poharával a forráshoz, hogy vizet merítsen, közben megelőzte egy fiú, aki lehajolt és a kezével merített magának, erre Diogenész eldobta a poharát azzal, hogy a fiú felülmúlta őt a függetlenségben.

Amikor a filozófust kalózok rabolták el és a rabszolgapiacra árulták, segített a „kikiáltásban”. „Ki akar urat venni?”, így szólította meg a vevőjelölteket. (Egy gazdag ember nevelőnek vette meg a fia mellé, később felszabadította.)

Nagy Sándor mondta állítólag, hogy ha nem (Nagy) Sándor lenne, Diogenész lenne szívesen. Amikor felszólította a filozófust, hogy kérjen tőle bármit, Diogenész azt kérte, hogy menjen egy kicsit arébb, ne állja el előle a Napot...

A kis bevezető után forduljunk Kantenich atyához. A „piros könyvben” (Szentség a hétköznapiakban) a dolgokhoz való kötődésnél megkülönbözteti Kantenich atya a hősies kötődést, mellyel kap-

csolatban az „istenigénytelenség” kifejezést használja (125. oldaltól). Tehát a dolgoktól való függetlenséget jelenti. Az evangéliumokban olvassuk Jézus megkísértésének történetét: az anyagiakról, a hírnévről és a hatalomról van szó. A történet azt mondja: a pénz, a dicsőség, a hatalom nem vált meg bennünket.

Összefoglalva: vannak területek, ahol az a jó, ha minél kevesebbel meg tudunk elégedni, és vannak olyanok, amelyeknél nincs felső határ. Schönstattban elsősorban ezeket az utóbbiakat hangsúlyozzuk, de nem lenne jó, ha nem érzékelnénk a másik veszélyeit: aki ezekre a létrendnek megfelelő mértéken (ez a mérték: ami anyagiakra, elismerésre, önrendelkezésre valóban szükségünk van) túl vágyakozik, kizárja az életéből az igazán nagy vágyakat.

„A szeretetnek van még egy utolsó ismertetőjele: a hősiességre, a heroizmusra való hajlam. A közönséges hétköznapiakon a hősiesség vágyakból és hősi tettekből él.

Ez különösen erősen mutatkozik meg a kedves Istenanya életében. Csendes visszavontultságban élt ugyan, de nagy vágyakat táplált magában Istenre és Isten országára vonatkozóan. A hétköznapi egyszerű utat járni, ez nem azt jelentette számára, hogy alacsony célt tűzött volna maga elé. Nem, ő a vágyakozás gyermeke volt. Feltételezhetjük, hogy vágyakozásának bensőséges kifejezésével erősen befolyásolta az Üdvözítő születését és a Szentlélek eljövételét, és ezzel a világ megváltását.

Hasonlóan a szentek is vágyakozó emberek voltak. A Szentlélek nagy vágyakat gyűjtött bennük Isten és Isten ügye iránt.”

(Szentség a hétköznapiokban, 59. oldal)

„Meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk.”

(Simone Weil)

Nyűgös reggeleken, mikor fáradtan nézed bekapcsoláskor a képernyőt, mielőtt Rád zúdulna az információ-áradat, mielőtt hozzákezdenél a feladathegyek felszámolásához, erőt adhat egy bátorító, iránymutató szó Kentenich atyától, mely elkísérheti a napodat. Tilmann atya pedig egy-egy konkrét kérdésre válaszol hetente, melyet vasárnaponként frissítünk. Egy kattintással elérhető mozgalmunk honlapján: www.schoenstatt.hu. Lehetőség van arra is, hogy mindezeket e-mailben megkapjátok, ha feliratkozotok az alábbi címen:

<http://www.schoenstatt.hu/lists/> vagy honlapunk főoldalán.

Talán segíthet barátaitoknak, ismerőseiteknek is.

Bak-elit

„Ha férfi vagy, légy férfi...”

„Az Újkor tragédiája valójában az apa tragédiája” – öntötte szavakba tapasztalatát Kentenich atya. A levelezőlistán, amelyről az előző oldalon megtudhatjátok a részleteket, élénk párbeszéd alakult ki, ahol igyekeztünk ennek a gondolatnak a jelentését megfejteni:

„Ezt úgy értelmeztem, hogy a mai korban az apa-szerep problémás, és sok lelki betegség forrása. Apátlan nemzedékek nőnek fel, életükből hiányoznak az igazi értéket és mintát adó, valóságosan jelenlévő, férfias apák. (A család számára nem elérhető apa, aki nincs jelen a nap jelentős részében, aki emiatt sokszor távoli stb.)” (E. I.)

„A pedagógiai írásokban sokszor szerepel az előbbi hozzászóló által körvonalozott probléma. Egy helyen azt is írja, hogy sajnos az apák még nem tartják eléggé szem előtt, hogy az igazi, legfőbb munkájuk akkor kezdődik, amikor hazaérnek!” (P. R.)

Az *Egy újkori pedagógia alapvonásai* című könyvben megtalálható a válasz, Az *apai öntudat gyökere* című részben Kentenich atya jobban kifejti, hogy mi lenne az apa szerepe nemcsak a családban, hanem a társadalomban, a világban.” (Cs. G. és M.)

„A következő jutott eszembe, mikor elolvastam az atya gondolatát: a modern nő egyszerre áll helyt(?) otthon, munkahelyen, tanulásban. Öntudatos, karriert fut be, jól keres (adott esetben jobban, mint egy férfi), képes eltartani és nevelni a gyermekeit, vinni a háztartást, továbbá az életben gyakran ’férfiként’ kell helytállnia. Eképpen azután nehéz otthon a négy fal között alázatos, klasszikus női jelmezt öltönie. Nem is teszi, hanem magához ragadja a férfi/apa irányító-családfenntartó szerepét. Az apának feladatként megmarad a gyermeknevelés, valamint a munka/karrier (na, az utóbbi esetben nem is lehet sokat otthon a gyerekeivel!)...”

Különben miért van az, hogy egyre több nő tudatosan egyedül vállal gyereket? Mert a férfi már nem jelenti számára a támaszt, a kenyérkeresőt, a védelmezőt. A férfiakat férfiatlanítottuk...

Ma nem időszerű a klasszikus női értékek mentén élni... A házasságban pedig nem tudjuk egymást elfogadni, a családi egységért küzdeni. Már közhely: »Legfeljebb elválunk...« – a gyerek pedig marad az anyával (nesze neked apaminta).

Summa summarum: szerintem az emancipáció túl jól sikerült.

Mivel erősen általánosítottam, két gondolatot még engedjetelek meg:

1. Elnézést kérek azoktól a nőktől, akik nem jókedvükben (azaz szánt szándékkal) nevelik egyedül a gyermekeiket.

2. Nem vagyok az emancipáció ellensége. A nő dolgozzon, tanuljon stb. de a családban legyen nő, társ, anya.” (N. A.)

„Ez a mondat a Feldmann-könyvben is benne volt, a 24. oldalon, és a fejezet (*Éhezőművészet a szeretet terén*) Kentenich atya fiatalkori hitéleti válságáról, lelki pusztaságáról szól. A szerző szerint talán az egyik ide vezető ok az volt, hogy Kentenich atya apa nélkül nőtt fel, a hite kezdetben nem annyira a személyes szeretetre, kötődésre épült, mint inkább racionális hittételekre, dogmákra, filozófiára. Később Kentenich atya ezt a fajta válságot, a túlzott eszme-központúságot látta az egész korra jellemzőnek, szembeállítva a szereteten, a személyes kapcsolaton alapuló hittel, amelynek kialakulásához nagyban hozzájárul a jó apa-kapcsolat.

A mondat amúgy a „What is my Philosophy of Education”-ban szerepel, gyanítom, angolul – nem tudom, az megvan-e magyarul. Lehet, hogy az eredeti környezetében teljesen másként értelmezhető...” (G. V.)

„Szerintem »az apa tragédiájának« sok szála van, talán csak sokan tudnánk összerakni.

Én most csak egy szálat emelnék ki. Azt gondolom, hogy igen nagy felelősségünk van nekünk, feleségeknek/anyáknak. Fontos, hogy mi fel tudjunk nézni a férjünkre, és a gyermekek előtt erőteljesen képviseljük az apa tekintélyét. Az a tapasztalatom, hogy még elfogadó, szerető családi légkörben is igen rombolóak tudnak lenni a gyermekek számára az apáról megfogalmazott vagy csak félig kimondott kritikák is. Régi korokban, amikor az apa volt az egyedüli családfenntartó, az apa tekintélyét már ez a helyzet is biztosította. Ma ez nem így van, ezért fontos a külső, a körülmények adta tekintély helyett a belső lelki tekintélyt felépíteni.

Lehet, hogy az apa tragédiájának a következménye a sok bizonytalan, éretlen ifjú, és a nagyon »öntudatos« ifjú hölgy? (K. A.)

Megtérés felnőtt fejjel

5 éves Marci fiunkra egy alkalommal a nagypapa vigyázott. Amikor hazaértünk, épp hatalmas kanasztapart közepén találtuk őket. Nagypapa csillogó arccal vette fel az újabb és újabb paklikat, gyermeki örömmel rakta le negyedik, majd ötödik kanasztáját, miközben Marci szeme kezdett elfelhősödni. Derekasán küzdött könnyeivel, majd amikor nagypapa elegánsan véget vetett a csatának, megkérdezte: „Nagypapa, te ugye nem hiszel Istenben?”

Amikor a mostani családcsoporthoz hasonló közösségekbe csöppenünk, különleges helyzetűnek érezzük magunkat. Mivel egyikünk sem érkezett hívő családból, bizonytalanul mozgunk a másoknak természetes liturgiai szakkifejezések területén, és igen rosszul állunk az általunk csak „tánc- és illemtanak” nevezett területen, vagyis hogyan viselkedjünk a templomban és a templomon kívül. Az első lépés, hogy igyekezzünk beolvadni a környezetbe. Felállni, amikor a többiek, nem úgy maradni, amikor már máshol tart a szertartás, melynek értelme csak lassan bontakozik ki a friss megtérő előtt. Persze ha megismerjük a jelentését, értelmet nyer minden. A térdeplés középkori büntetésből Isten előtti tiszteletadásá válik, megvilágosodik a különbség az alázat és a megaláztatás között. De hosszú idő, mire a mise állandó részei ismerőssé válnak. És mikor ez nagyjából megtörténik, előkerül a Kis Zsolozsma, a maga kibogozhatatlan algoritmusával. A férfi/női kórus váltakozása, közben lapozás, olvasmány és antifóna, a végére már azt sem tudja az ember, fiú-e vagy lány.

Mégis itt vagyunk. Itt vagyunk és „színesítjük a palettát”.

Idővel rájöttünk, hogy nem tudjuk és nem is érdemes magunkat olyanoknak álcázni, mint aki „egyházias szemléletben” nőtt fel – bár mi annyi szépet és jót kaptunk az egyháztól, hogy ezt nem tudjuk elhallgatni mások előtt –, hanem valahogyan a saját és az egész egyházi közösség javára kellene fordítanunk azokat a tapasztalatainkat, amelyeket az elmúlt másfél évtizedben a nem hívő rokonság körében szereztünk. Hogyan kezeljük a bennünket körülvevő világi környezetet, és hogyan készíthet helyet a hívő közösség a felnőtt megtérőknek? – erről szeretnénk itt most hangosan gondolkodni.

Az első lépés: A VILÁGI KÖRNYEZET FELMÉRÉSE

Ha a mi nézeteink számára megértést követelünk, nekünk is számba kell vennünk a környező világot, hogy vajon mit tartanak rólunk és miért.

Milyen képe van tehát a világban élő embernek a ma egyházáról?

– az egyházat ma is hatalmi tényezőnek állítják be; Gitta Mama: „A mi időnkben mi még párttaggyűlésre jártunk, a mai fiatalok a templomban gyűlnek össze.”

– az egyházi tizedet, az inkvizíciót emlegetik;

– látványosak az egyházi műemlékek (ezek általában ódon, élet nélküli épületeknek vannak beállítva); végül pedig:

– teljesíthetetlen erkölcsi követelményekről beszélnek (ne válj el, ne paráználkodj)

Mindannyian találkoztunk már olyan megállapításokkal, mint pl. „Gagarin is fölment és nem találkozott Istennel”. Gitta Mama: „Mi, fiam, az égiekkel ritkán találkozunk.”

A szeretet általában nem kerül szóba, amikor a világ működését elemzik.

Számítanunk kell az ilyen kijelentésekre, muszáj lelkileg felvérteződnünk, hogy egyáltalán közlekedni tudjunk a környezetünkben.

A második lépés: HOZZÁÁLLÁSUNK személyes megtérésünk fényében

Személyes megtérésünk idején kapunk egy olyan impulzust, hogy hagyjunk fel addigi életünkkel: ilyenkor nemcsak a világgal kell szembe mennünk, hanem saját korábbi önmagunkkal is.

Mi is végiggondoltuk saját korábbi világgépünket: itt van egy helyes gimnazista fiú, akit a természettudományok különösképpen érdekelnek, indul is az Országos Eötvös Fizikaversenyen; felfogása szerint minden molekulának ismerjük a helyzetét és a sebességét, ebből kiszámolunk mindent. Hol van itt Isten? – Ezzel az egész világgéppel, amely sok éven át az enyém volt, kell tehát most szembefordulnom.

Az óriási változáshoz kell

– néhány szép példa, amellyel személyesen találkozunk (baráti család, kereső fázisban lévő osztálytárs, pityergő menyasszony), és

– egy személy, aki eligazít bennünket az Úrhoz vezető ösvény irányában.

Itt állunk tehát a hihetetlen, egész életünket megrengető fordulat után, és egyfelől kapaszkodnunk kell új közösségünkben és embertársaink felé a szeretet útján (magas a mérce!), másfelől viszont azonnal megéljük: „Nem azért jöttem, hogy békét hozzak, hanem hogy kardot. Azért jöttem, hogy szembeállítsam az embert atyjával, a leány anyjával és a menyét anyósával.” (Mt 10, 34)

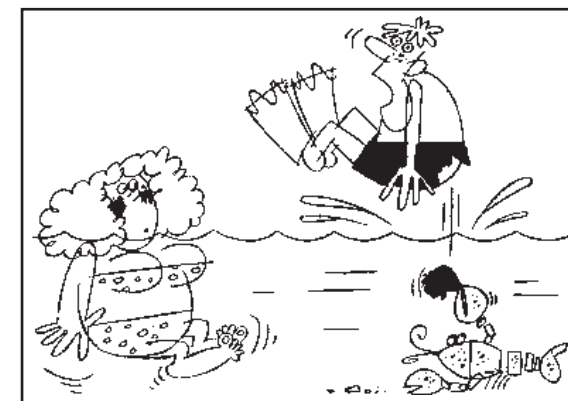
(Következő számunkban folytatjuk: *Hogyan kezeljük a bennünket körülvevő világi környezetet?* és *Hogyan készíthet helyet a hívő közösség a felnőtt megtérőknek?* kérdések megválaszolásával.)

Lelki egészségünk

Én nem bánám, ha néha, néha meglátogatna a Szomorúság. ...De hogy mindennap eljön... Ott szokott előbukkanni a ... faluvégi dombhat mögül. Hú, komorám, sötétbarna!... Már kopog. „Dehogy eresztlek” – gondolom... Törődik is velem! Átszivárogoz az ablaküvegen, betelepszik a szobámba. A fekete feketébb lesz tőle, a barna barnább, a pirosok kialusznak... Fussunk!!! (Lázár Ervin: A Négyszögletű Kerek Erdő)

Régebben én is gyakran éreztem ilyesfélét. Megmagyarázhatatlan rosszkedvet, szürkeséget, szomorúságot. Hiába kutakodtam a lelkemben, nem találtam az okát. Egyszer előadásorozatot hallgattam az életmódról, a táplálkozásról, a böjtről és ez motivált, hogy átmenetileg húsmentesen táplálkozzam néhány hétig. Egyszer csak azt vettem észre, mintha kivilágosodott volna. Nem jött a szomorúság. „Narfényesebb” lett az élet.

Azért persze emellett is előfordult, hogy rosszabb hangulatú napjaim voltak. Elkezdtem keresni megint a „gyógyszert”, és azt vettem észre, hogy a napsütésben, a természetes környezetben való tartózkodás, esetleg munka elűzi az idegességet, a borongós hangulatokat. Tudományos kutatások is bizonyítják már, hogy a narfénynek milyen fontos szerepe van az életfolyamatainkban. (Hiába gyógyszerezik a depressziósokat is, ha megfelelő narfénykúrát nem alkalmaznak náluk.)

Mai világunk nagy problémája a lelki betegek, depressziósok egyre növekvő száma. A rosszkedv, a szomorúság bennünket sem kerül el. Vizsgálatok bizonyítják, hogy személyiségünk központja a homloklebény, amely az erkölcsiségért, lelkiségért, akaratereért felelős. Nagyon fontos, hogy külső sérülésektől, hidegtől, huzattól is óvjuk ezt a területet, de nem mindegy, hogy a táplálkozásunkkal milyen anyagokat viszünk be a szervezetünkbe. A cukor pl. hatással van az agysejtjeinkre, gátolja a működésüket. A kávé, a kóla is befolyást gyakorol erre az agyi területre, de sok gyógyszer is belenyúl a működésébe.

Kutatók megfigyelték azt is, hogy a pozitív, illetve a negatív gondolkodás mennyire különbözően befolyásolja az életműködéseket. Ezt persze lehet, hogy

mindannyian tudjuk, de ma már a sejtek elektromos állapotváltozását tudják mérni, amely különböző előjelű gondolatok nyomán létrejön. Pozitív gondolkodás esetén az agysejtek akkora feszültséget hoznak létre a testi sejtjeinkben, amely a normális működésükhöz szükséges. A negatív érzelmek és gondolatok hatására a feszültség leesik, ez nem elegendő a sejtek rendes munkájához.

Érdekes megfigyelés, hogy az élet különböző területein az érzelmeink irányítanak bennünket. Gyakran érzünk félelmet, bizonytalanságot, haragot, irigységet, netán örömet, békét, reménységet is. Az érzelmek befolyásolják az emberi kapcsolatainkat, motiválják a vásárlásainkat, a döntéseinket. A gonosz is ezen a kapun keresztül lép be az életünkbe. Ebből következik, hogy meg kell tanulnunk értelmünkkel irányítani az életünket, és felülkerekedni érzéseinken az értelem segítségével, vagy jó irányba befolyásolni őket. Ehhez kérhetjük Isten segítségét, hisz bármit kérünk hittel az imádságban, megkapjuk. (Mt 21,22)

Isten az érzelmeink megváltoztatásában tud segíteni. Jó, ha gyermeki bizalommal tudjuk kérni Őt. Kentenich atya azt mondja: „Isten minden ember jó apja, aki a legnagyobb bizalommal törődik minden egyes gyermekével, minden egyes semmiséggel az ő életükben, mindent úgy rendez és irányít, ahogy az mindenkinek legjobb.” Ezáltal tudjuk erősíteni a pozitív gondolkodást magunkban, amely maradandó változást idéz elő a lelkünkben, testünkben. A negatív lelki jelenségek, mint például az elégedetlenség, az aggodás, a bánkódás, a gyanakvás, a bűntudat felőrlik az életerőt. A pozitív lelki jelenségek, mint a bátorság, a hit, a bizalom, a remény, a szeretet, a kedvesség elősegítik az egészséget és meghosszabbítják az életet.

Az élet kulcsa a kezünkben van! Itt és most!

Az újságunkban idézett kiadványaink megrendelhetőek:

a **Családok a Családért Egyesület** kiadványai:

Mészáros Zsuzsa, 8272 Óbudavár, Fő u. 14. Tel.: 20 22-12-411

a **Családakadémia-Óbudavár Egyesület** és a többi kiadó kiadványai:

kiado@csaladakademia.hu Palásthy Imre, 8175 Balatonfűzfő, Kilátó köz 3.

Tel.: 20/9892-759

Főzőcske

Étvágykenyér

Sűrű besamel mártást készítünk, kevés pirospaprikát és sót szórunk bele, majd trappista és pici füstölt sajtot reszelünk hozzá. Jól összekeverjük forrásig. Levesszük a tűzről, hagyjuk kihűlni. Kenyérre kenjük, sütőben vagy mini grillen megsütjük. Teteje ne égjen meg!

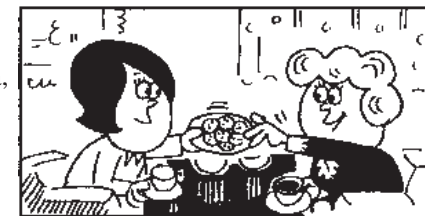

Müzli

Családunk szereti a müzlit, de szeretnénk elkerülni az édesített, mesterséges anyagokkal ízesített ételeket, ezért inkább itthon állítom össze a natúr boltban külön-külön vásárolt alapanyagokból. Egyszerre jókora mennyiség lesz, de hűtőben tárolva jól eláll. (Már ha nem falja fel a család fergeteges sebességgel a házi joghurttal együtt.)

Amit beleteszek:

- gabonapelyhek: 300 g tönkölybúza, 300 g zab, 500 g rozs, 500 g árpa, 250 g búzacsíra, 250 g szójapelyhely (GMO-mentes)
- olajos magvak: 200 g mogyoró, 200 g dió, 100 g mandula, 200 g tökmag, 250 g napraforgómag, esetleg 100 g kesudió
- 500 g mazsola (más szárított gyümölcs is lehet)

Ízlés szerint mézzel édesítve, friss gyümölcscsel szaporítva, joghurttal nagyon finom és egészséges csemege.

Zöldségfasírt

Zöldségből fasírt? Hús nincs is benne? – fintorgott nagykaszasz fiam, amikor megmondtam neki, mi az ebéd. Megadással ült asztalhoz, valahogy majdcsak legyűri a szokatlan ennivalót. Evés közben aztán felderült a képe: Anya, ez egészen ehető!

A recept 6 főre (étvágytól függően)

- 1 nagy sárgarépa, 5 nagyobb krumpli, fél fej hagyma, csicseriborsóliszt (helyettesíthető bármilyen liszttel), 10-15 dkg reszelt sajt, só, bors, kömény, pirospaprika, petrezselyem

A zöldségeket finomra lereszeljük, belekeverjük a fűszereket és a sajtot. Annyi liszttel dolgozzuk össze, hogy formázható legyen. A masszából egy-egy kanálnyi mennyiséget kicsit szétnyomkodunk a forró olajban. Mindkét oldalát ropogósra sütjük.

Bármilyen salátával, barnarizzsel, kölessel vagy árpagyönggyel körítve nagyon finom.

Nincs boruk

Feltehetőleg a Szűzanya bankjában nincs válság, reméljük, jól dolgozunk, és sok van a kegyelmi tőkében, de ha elfeledkeztünk volna a banki betétekről, utólagosan is tehetünk „nagy összegű” felajánlásokat. Sok minden van körülöttünk, ami nehézség és gond, talán pont a saját életünkben is.

Kérjük szépen Istent a Szűzanya közbenjárásával:

- ❖ hogy Mozgalmunk tovább növekedjék a Szűzanya oltalma alatt, a Szentlélek segítségével
- ❖ az induló és a már úton lévő Családakadémiás évfolyamokért
- ❖ képzőházunk 14 milliós tartozásának kifizetését
- ❖ fiataljainkért, gyermekeinkért, hogy megkapják az élő hit kegyelmét, és az Úr oltalmazza őket minden rossztól és bajtól,
- ❖ a nehézségekkel küzdő házaspárokért
- ❖ hogy házaspárjaink megkapják az egymás iránti igazi, kitartó szeretet kegyelmét
- ❖ hogy gyermekeink lelkileg egészségesen fejlődjenek
- ❖ Hazánkért és minden magyar emberért, rendíthetetlen hitért, hogy Szűzanyánk ma is segít és oltalmaz bennünket!

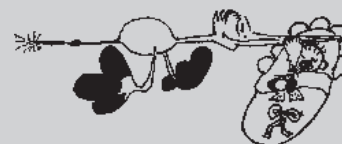
- ❖ kegyelemért, hogy az előttünk álló nehézségek leküzdésére képesek legyünk Isten erejében
- ❖ Imáitokat kérjük egy négy hónapos kisbabáért, akit a veséjét érintő fejlődési rendellenessége miatt nem-sokára műteni fognak
- ❖ kemoterápiás kezelés alatt álló édesanyáért és családjáért.
- ❖ Kérjük a Szűzanya mint édesanya közbenjárását egy édesanyáért és a most a 24. hétben császárral született 700 g-os kisfiúért. Kérjük imáitokat értük, hogy a Jóisten akarata érvényesüljön és a család el tudja fogadni, akármilyen eset áll elő. A kisfiúnak 70% életbenmaradási esélyt adtak az orvosok, és 15%-os esélyt, hogy maradandóan károsodik.

Van boruk

Hálásan köszönjük:

- ❖ a lezárult jubileumi évünket
- ❖ a nyári családnapokat, amelyeket már a tágas és szép képzőházban tarthattunk
- ❖ a sok kegyelmet, amelyet ebben az időszakban kaptunk
- ❖ az örömeket, amelyet házastársunk, és gyermekeink által kapunk
- ❖ az új jelmondatunkat
- ❖ a családokat, akik a jubileumi évben szeretetszövetséget kötöttek,
- ❖ a lezárult jubileumi zsinatot,
- ❖ a kápolnánkba és a Házaspárok útjára zarándokoló családokat
- ❖ és még sok-sok mindent!

Gólyahír

Nagy örömmel tudatjuk veletek, hogy 2007. december 11-én megszületett Jakab fiunk, aki nagy áldás mindannyiunk számára és hat testvére örömére.

Horváth József és Mariann, Sümeg

Nagy örömünkre és gyönyörűségünkre július 26-án megszületett Johanna lányunk, Domonkos kishúga. Imáitokat köszönjük, és továbbra is kérjük.

Horváth Róbert és Bea

Óriási apróságok (gyerekszaj)

A mélység vonzásában

Ötéves kisfiam elgondolkodva fordul hozzám az óbudavári szentélyben:
– Anya, szerinted, ha nagy leszek, bűvár legyek vagy pap?

Ferences rendházban töltöttünk pár napot. Ugyanott hivatástisztázó lelki-gyakorlatot tartottak fiataloknak. Egyik fiunk ezt úgy mesélte:

– Gyakorlatoznak a lelkisek.

Lányunk pedig:

– A kétségeskedők.

Szent Ferencről beszélgettünk, hogy megkapta Jézus sebhelyeit, a stigmákat. Fiunk megkérdezte:

– Kérte, vagy csak rászózták?

A gyerekek a rétek élővilágáról tanulnak, többek között a madarakról is. A kicsi fiunk rendületlenül vécési varjúnak mondta a vetési varjút. Elmondtuk sokszor, hogy jól rögzüljön. A dolgozat után kérdezzük, hogy volt-e a madarakról szó. Boldogan meséli: Igen és én a VECSÉSI varjút rajzoltam le és alá is írtam a nevét.

Újszülött kisbabánkat hoztuk haza a kórházból, amikor 3 éves nővérkéje lelkesen így szólt: „Majd én fogom a kicsit, hogy nehojg leessen, mert akkor piszkos lesz a ruhája.”

Ő folytatja:

– De legalább Ti mindig mást hallgattok, mi meg mindig ugyanazt: ne mássz fel, ne vedd le, ne menj az útra, ne tépkedd, ne dobálj... stb.

Elmélyülten telefonálok már hosszú percek óta. Kétéves kislányom (aki még nem beszél), kihasználva a helyzetet, pakol, turkál, ahol csak tud. Már a szentélyt forgatja fel éppen, és kihúzza egy kártyát Kentenich atya üzenetei közül. Odajön hozzám és a kezembe nyomja.

Éppen ráripakodnék, amikor elolvassom az üzenetet: „Szeress engem”.

– Bocsánat, hívásom van a másik vonalon – mondom és befejezem a telefonát.

Hírek Óbudavárról

2008. június 15-én délután megérkeztek az első családnapok résztvevői, akik birtokukba vették az új képzőházunkat. Voltak még hiányosságok a berendezésben, a világításban, de a résztvevőket ez nem akadályozta abban, hogy jól érezzék magukat, és a Szűzanya segítségével erősítsék a házasságukat.

A 2008. évi családnapokon összesen 151 család vett részt, 320 felnőtt és 497 gyermek. Az önkéntesek 4536 óra önkéntes munkát végeztek, amit hálással köszönünk nekik.

A gyermekfoglalkoztatás a Kultúrházban folyt. A „Diós” ifjúsági kulcsos házunk udvarán lévő pajtát lebetonoztuk, így a nagyobb gyermekek, fiatalok ott is találhattak helyet maguknak.

A focipálya melletti tető alá felállítottuk a pingpongasztalt. Egyik családunk adományából gyönyörű játszótér készült a kicsik számára ugyanott.

Óbudavár Mencshely felőli végén az egyik családunk adományából sebességmérő, kijelző, lassításra figyelmet felhívó tábla került a forgalmas, sok aggodalmat okozó főút mellé. Tapasztaltuk, hogy az autósok nagy része lassít is azóta.

A családnapok alatt vendégünk volt a Páduai Szent Antal Plébánia vándortáborra négy éjszakára, összesen 117 fővel. Öröm volt látni a jól szervezett táborukat és a sok vidám gyermeket.

A Schönstatti Lánymozgalom az idén is megtartotta a nagylányoknak szervezett táborait Óbudaváron. A Fiúmozgalom fáradt, Döglesztő tábort járó vándorai is itt, a szentélyben fejezték be az útjukat.

A Házaspárok útjának végigjárására folyamatosan érkeztek érdeklődő házaspárok, családok, zárandokcsoportok. Nagy örömünkre a Házás Hétfége Mozgalom családjai három alkalommal is jártak nálunk csoportos zárandoklaton, Balatonlelle, Kaposvár és Szentendre környékéről.

Szeptember 13–14-én a házigazdák és a csoportvezető házaspárok találkozóját rendeztük meg. A házigazda-találkozón értékeltük a nyári szervezési, lebonyolítási munkát. Meghatároztuk, hogy miben kell még fejlődnünk (pl. gyerekfoglalkoztatás), mit lenne célszerű a Képzőházon változtatni (pl. világítás).

A Schönstatt Családhoz tartozó házaspárok közül többen is szerveztek Óbudavárra a plébániai családközösségükkel hétfégi zárandoklatot.

A családnapok alatt a szentmiséket a tihanyi bencés atyák és Baladincz József balatoncsicsói plébános úr ünnepelték velünk. Hálással köszönjük a fáradozásukat!

Nagy örömmel vettük az APEH értesítését, hogy 2007. adóévben az egyesületünknek 1.896.438 Ft-ot ajánlottak fel az adózók 1 százalékukból. Nagyon sokat jelent ez az összeg, mert megmutatja azt a széleskörű támogatottságot, melyet a házasságokért, családokért végzett munkánk élvez. Szívvel köszönjük mindenkinek, hogy gondolt ránk!

Az előző évben befolyt 1% felajánlásból származó 1.628.265 Ft-ot teljes egészében a képzőház felszerelésére fordítottuk.

Hálással köszönjük az adományaitokat, melyek jóvoltából már csak 15 millió forint a tartozásunk (20 millió volt), amit 2009 végéig kell visszafizetnünk.

A Szombathelyi Egyházmegyéhez tartozó Horvátnádálján elkészült a második Házaspárok útja. A templomtérén Gyürki László pápai prelátus kezdeményezésére, mozgalmunk vezetőségének egyetértésével épült meg a második Házaspárok útja. A kerámiára az eredeti motívumok, feliratok kerültek, Bangó Aliz keramikus készítette el Ozsvári Imri terve szerint. A famunka Sibinger Miklós fafaragó művész munkája.

A családnapok időpontjai 2009-ben

2009.04.5–11.	első résztvevőknek
2009.06.14–20.	többszori résztvevőknek
2009.07.12–18.	többszori résztvevőknek
2009.07.19–25.	többszori résztvevőknek
2009.07.26–08.1.	atya-seminárium
2009.08.2–8.	többszori résztvevőknek
2009.08.9–15.	első résztvevőknek
2009.08.16–22.	többszori résztvevőknek
2009.08.23–29.	első résztvevőknek

Szeretettel várjuk Óbudavárra, a Magyar Schönstatti Családmozgalom központjába *programjainkra* mindazokat, akik számára fontos a házasság, a család és a keresztény értékrend.

Várjuk házaspárok jelentkezését nyári *családnapjainkra* – egyhetes lelki gyakorlatainkra gyermekekkel együtt.

Ajánljuk elmélkedésre a *Házaspárok útját*, és kívánjuk, hogy a párok, akik végigjárják, az állomásokon megpihenjenek, beszélgetésükben egymásra találjanak és testileg, lelkileg feltöltődjenek.

Hívunk minden zárandókot az *óbudavári kápolnába*, hogy elcsendesedve megtapasztalják Jézus és Mária egységét, és náluk otthonra találjanak. És **hívunk minden megújulást kereső embert a schönstatti szentélybe, ahol a Szűzanya mint nagyhatalmú nevelő segít** szabad, felelősségteljes és apostoli személyeket és közösségeket formálni a mai kor számára.

Mindezekhez az új képzőház nyújt háttérrel a 60 fős előadóteremmel, étteremmel, konyhával és a kapcsolódó szállásépületekkel.

Vállaljuk esküvők, házassági évfordulók, családi találkozók lebonyolítását.

Szívesen fogadunk lelki gyakorlatra érkező felnőtt, gyermek és ifjúsági csoportokat.

Érdeklődni:

Magyar Schönstatti Családmozgalom
Mészáros Zsuzsa
8247 Óbudavár, Fő u. hrsz. 25.
Tel./Fax: 21/3828558
20/221–2411
E-mail: iroda@schoenstatt.hu
Honlap: www.schoenstatt.hu

Elkészült a 2009-es schönstatti falinaptár! Karácsonyi ajándék – egy jó ügy támogatása Kettő az egyben!

Szeretettel készítettük új naptárunkat, mely sok családnak és fiatalunk közös munkájának gyümölcse. Köszönet minden közreműködőnek! Tilmann atya mondásaihoz gyűjtöttünk fotókat és történeteket az Oázisból, így nem feltétlenül a legjobb fényképek kerültek be, mert a szövegekhez is alkalmazkodni kellett. Megtalálhatjátok benne a közösségünk számára fontos dátumokat is, köztük azokat is, amelyek Kantenich atya életének mérföldköveit jelentik... Megnézhetitek honlapunkon: <http://csaladok.schoenstatt.hu/oazis/naptar-2009.pdf>.

Az ára idén is (16 db képslappal együtt) 1.500 Ft (+ postaköltség). A bevételt a Központ építésére, a felvett kölcsön kiegyenlítésére fordítjuk.

Megrendelhető, megvásárolható: 20/9892–759 Palásthy Imre
kiado@csaladalademia.hu, iroda@schoenstatt.hu.

Ára befizethető a vásárlás helyén, a mellékelt csekken, ill. átutalással:

Családok a Csaláért Egyesület
73200134-10000434
Kinizsi Bank Zrt

A közleményben, kérjük, tüntessétek fel, hogy „naptár befizetés”.

Lerakatok található minden régióban és Óbudaváron a Központ épületében – a fenti elérhetőségeken a részletekről érdeklődhettek.

Örülünk, ha ismét befogadjátok otthonotokba, és végigkísér egy éven át!
Köszönjük, hogy befizetéseetekkel a Központ építését támogatjátok!

Zarándokok Óbudaváron

Albertfalvi családok közösségei hétvégéje Óbudaváron

Az albertfalvi családok tábora idén Óbudavárra zarándokolt. Sokan ütek kocsiba május elsején és indultak a Balaton felé. A hosszú sorok Székesfehérvár közelében ritkultak csak. Különösebben nem érdekelt minket ez az örület, mivel rászántuk az időt valami sokkal fontosabbra, mint üdülés, pihenés vagy szórakozás... bár a minőségi időtöltés alternatívája május elsején mindenkinek mást jelent.

A 80-as években szinte kötelező program volt ezen a napon majálisra menni, kolbász, mustár, kenyér, cirkuszi játékok és miután más példát nemigen láttak az emberek, ma is ezt teszik. Csenge lányom meg már csak a „pingvinezt” (piknikezt) tartja számon, bár annak sincs sok értelme, de kész fogalomkört épített már köré, és most is a közösség összes gyereke vágyakozott arra, hogy a Balatont lássa és egyben meg is fürödjék. No erre nem került sor hála az égnek, de egy fagyizással Zánkán ezt a tiszteletkört is megfutottuk.

A gondolatsort folytatva a minőségi időtöltést mint alternatívát a Káli medence szélén lévő kb. 60 fős lélekszámú völgybéli falucsában ajándékba kaptuk. Legfőképp veletek, hasonló gondolkodású vallásos családokkal és szinte a természet ölen egy lelkeségi mozgalom értékes tartalmával. Schönstatt ajándékaival több volt, mint amit elképzeltünk.

Külön kegyelem volt, hogy először tudtak összeismerkedni a városmisszió kapcsán megalakult új családok közösség tagjai és a második albertfalvi családok csapat. Mint máskor is igen gyakran, kiderült, hogy szegről-végről, de mindenki ismer tulajdonképpen mindenkit, mert az iskola, az óvoda és a templom közössége egy, a szálak ide futnak be, mint valami legmodernebb számítógépközpontba.

Dicséretre méltó, hogy egységes arculatot tudtunk felmutatni az előadó család felé is. Köszönet Oláh Évinek és Istvánnak, hogy a szíves vendéglátást megszervezték és gondoskodtak előadóról (Szalánczy Gábor és Mariann), felvigyázóról. Érdekes témák hangzottak el a családi boldogságról és a házaspárok önnelvelésével kapcsolatban – örülünk, hogy mindenki megszólalt. Jó volt látni, hogy a házaspárok egy kicsit kilépve a mindennapi verkleiből egymás felé fordultak, egy-egy jó szó vagy cirógatás, önvizsgálat, bocsánatkérés is elhangzott. No és ne felejtkezzünk meg a közös mosogatásról sem, hiszen most kellett rádöbennünk arra, milyen jó volt együtt mosogatni Ádámékkal...

A Házaspárok útja nagyon egyedi, a mozgalom magyarországi egyéni arculatát mutatta meg. Igazán megtisztelő volt, hogy lekaszálták az útvonal magas fűvét miattunk, mai szóval király volt. A csaknem 3 éve elkészült képek, táblák, tanösvények, a sétányok padjai sértetlenek (reméljük, így is maradnak), nincs értelmetlen vandalizmus és környezetszennyező személtelés sem. Reméljük, importálódott a

németországi szemlélet és mentalitás a tisztaság és környezetszeretet iránt, és kezdik az emberek személy szerint is fontosnak érezni ezt a mindennapi életben. A tiszta környezet tiszta gondolatokat szül és a világot is rendezettebbnek látjuk és ez csak egy apróság a sok figyelmesség mellett, amit kaptunk a táborban.

Bátran megfogalmazhatjuk mindenki nevében, hogy máskor is még többen legyünk együtt, bátran hagyatkozva az isteni gondviselésre, mert Mária gyermekei nem veszhetnek el: Kisdédéval Szűz Anyánk szent áldását adja ránk! Ámen

Óbudavári zarándoklat családoknak: a Házaspárok útja

Egy Budapesthez közeli kis faluban élünk az esküvőnk óta, már 12 éve. A magyar schönstatti családok szövetsége tagjai vagyunk. Évek óta készülünk, hogy valahogyan megosszuk ezt a lelki kincsünket, a schönstatti utat a környezetünkben levő családokkal. Végül úgy döntöttünk, hogy zarándoklatot szervezünk Óbudavárra, a magyar Schönstatt szívébe.

Elkészítettük és szétosztottuk a meghívókat. Vártunk. Két házaspár jelentkezett. Ekkor Kantenich atyához fordultunk: Atya, te vezesd ezt a zarándokutat a Szűzanyához. Mi odaadjuk a munkánkat, a bűntünket a kegyelmi tőkébe: kérünk, te végezd el a többi munkát.

Ezek után a plébános atyánkkal együtt 81-en indultunk útnak egy hatalmas emeletes busszal és egy személyautóval. Az odafelé vezető úton röviden ismertettük a magyar Schönstatt történetét, elmélkedést hallgattunk a zarándoklatról, imádkoztunk, és elénekeltük az összes népdalt a füzetből, ami nagyon jó légkört teremtett. Volt kö-

zöttünk operaházi korrepetitor, autószerelő, költő és kályhaépítő mester, orvos és kertész, fiatal és idősebb házaspár. Sokféle ember, de mindannyian a családunkat akartuk a Jóistenhez közelebb segíteni. Ez egységbe fogott bennünket.

A kápolnához érkezve egy szövetségi házaspár tartott lelki bevezetőt, rövid ismertetőt a Schönstatt lelkeségéről.

A Házaspárok útján haladva mindig más pár olvasta fel az elmélkedést. Sokszor érezhető volt, hogy nagyon megérintette őket egy-egy gondolat... Előfordult, hogy a könnyektől nem látták a betűket. Szép, imádságos légkörben jártuk végig az utat.

A kápolnába érkeztünk az út végén, ott adtunk hálát.

A közösen elfogyasztott ebéd után csak egy szusszanásnyi idő maradt az aratásra a házaspárokkal. Azt kértük tőlük, hogy aki teheti, írja le azt a gondolatot, momentumot, ami őt a legjobban megérintette. Sokan az Óbudavári kápolnában elhelyezett kánai korszóba is írtak: a Szűzanyának felajánlott áldozatokat és kéréseket. Ezután szép szentmisét ünnepeltünk a kápolnában.

Nehéz volt visszaindulni... Többen is mondták, mint a gyerekek egy jól sikerült vendégség után: „maradjunk még...”

A buszon ülve, hazafelé menet felolvastuk a házaspárok által írt papírokat: kit mi érintett meg. Ezekből néhány példa:

„Hívjátok meg Máriát otthonotokba!”

„Hősies helytállás”

„Igazán szeretni azt jelenti, hogy olykor megöleljük a kaktuszt.”

„Másokkal együtt erősebbek vagyunk. Összekapaszkodva erőink megsokszorozódnak.”

„Erős gyermekeket nevelünk.”

„Az idősekre elesetten is szükségünk van! Ők gyógyítják rohanó életünk ezer sebét.”

Köszönetet mondunk Kantenich atyának minden segítségéért, és kérjük a Jóisten gazdag kegyelmi áldását a résztvevő családokra. Kérjük a Szűzanya közbenjárását és gondoskodását, hogy az Óbudaváron tett elhatározások, vágyak valósággá, tettekké legyenek.

**„Vezessék a folyamatot Magyarországra.
Magyarországról Oroszországba...!”**

– így szólt Kantenich atya kérése Górány Róberthez
1962 novemberében
Egy lépéssel ismét közelebb jutottunk...

Az Erdélyben található Szatmárnémeti egyházmegye II. családtáborának szervezői idén június 27. és 29. között schönstatti előadókat is hívtak Túrterebesre. Bartos Gellért és Ágota *Az életszentség aprómunkája*, Vértessaljai János és Vali *A házasság öröm és feladat, imádság a családban* című előadásukat vitték magukkal.

Mindenkit helyi családoknál szállásoltak el, így a két éjszakába nyúló beszélgetés igazi személyes kapcsolatot épített az egyes családok között, ezt éltük át a gyerekeinkkel együtt (akik azóta is kapcsolatban vannak az „iwiw, myvip” segítségével).

A falu a szívét kitette az odaérkező családokért. Így került bor a táborúthöz, lovas kocsik a kiránduláshoz, finomság a gyerekeknek, családi akadályverseny... Megismertünk egy jól működő faluközösséget, ahol az ökumené tökéletesen megvalósul: mind a három egyház (református, görög és római katolikus) fontosnak tartotta, hogy bemutassa templomát és a helyi életet. Számos csoport és imakör működik férfiak számára is, van Schönstatti Zarándok Szűzanya kör is.

Ilyen meleg, jó légkörbe érkezve tartottuk szombat délelőtt az előadásokat és vezettük a beszélgetéseket. A résztvevők nyitottak és fogékonyak voltak, kérésünkre először a házastársukkal osztották meg gondolataikat. Így a schönstatti módszer szerint végzett csoportos megosztás igen gyümölcsöző lett (pl. az egyik férfi megfogadta, hogy himnuszt ír a feleségéről, és az előszobában kiakasztja).

Nagyon jó volt, hogy sok időt hagytak a személyes kapcsolatok építésére, ápolására, volt kirándulás (gyalog mentünk, lovas kocsikkal hoztak vissza bennünket), nagy (150 fős) közös étkezések a falu kultúrházában, családi sorversenyek, tábor-tűz, nótázás és sok beszélgetés. Láthattuk, hogy ugyanazokkal a nehézségekkel küzdenek a családok, mint Magyarországon, az élethelyzetünk nagyon hasonló – talán annyival könnyebb nekik, hogy ott még él a falu- és a plébániai közösség.

Beszélggettünk arról, hogy jó volna, ha képzett házaspárok családcsoportokat tudnának vezetni az egyházmegye területén. Így fogalmazódott meg, hogy szívesen indítanának családtréner-képzést a Családakadémia segítségével...

Minden lehetséges módon, szívünkkel-lelkünkkel támogatjuk e kezdeményezést, s végtelenül örülünk neki!

Kentenich vetélkedőn jártunk

Májusban, a Családakadémia közgyűlésén felvetődött a Kentenich atya életéről szóló vetélkedő ötlete. Jelentkeztem szervezőnek. Hirdetés híján internetes elérhetőségek útján hirdettünk meg a családi, az ifjúsági, a házaspáros, a gyermek, a felnőtt kategóriákat és a csoportos lehetőséget is.

Négy kérdéssort küldtünk ki, mindegyiknél megadva a szakirodalomban a feltehető lehetőséget. Mivel az elmélyülés volt a cél, gondoltuk, kis segítséget is adunk.

Örültünk minden új jelentkezőnek, bár volt, aki csak bejelentkezett, és csak a végső fordulóra jött el. Sajnos olyan is akadt, aki bár végig minden fordulót megoldott, a végső megmérettetésre nem tudott eljönni. Annyi program volt éppen egyszerre, hogy sokan nem tudtak emiatt részt venni.

A döntő napon családunk is indult, persze nélkülem, mivel nem segíthettem nekik. Javasoltam a könyvek út közbeni olvasását, ami meg is történt, s mikor lányunk ráunt a felolvasásra, feltette a kérdést, ki olvasná tovább. Férjem vezetett, és válaszolt is, hogy ő szívesen olvasná. A lányom előrenyújtotta neki a könyvet, de persze ő olvasta tovább.

Mi voltunk az első megérkezők, a kápolnában imádkoztunk és énekeltünk. Mikor megláttuk Csermák Kálmánt közeledni, a férjem kijelentette: Nincs esélyünk! (Azt hitte, ő is versenyző.) Hamar megnyugtattam, hogy ő zsűritag.

A vetélkedő hétféle feladatból állt. Először feleletválasztós kérdéseket kellett megoldani, majd teszt következett. Ezután egy rejtvényt kellett megoldaniuk. Majd az atya telefonból kellett olyanokat írni, amelyekben szerepel az „atya” szó. Ez elég nehéznek bizonyult, és utána a villámkérdések is, melyekben évszámokból kellett kitalálni, hogy mi történt akkor. Róbertnek is (aki zsűritag volt) némelyiken komolyan kellett gondolkoznia. Az utolsó feladat a „Most mutasd meg!” vagy „Activity” játékhoz hasonlóan zajlott, egy-egy atya telefont kellett elmutogatniuk. Ez is nagyon jól sikerült és fel is oldotta a hangulatot.

Ebéd után a zsűri eredményt hirdetett. Ami ezután következett, az mindennél többet ért! A zsűritagok: Csermák Kálmán, Gódány Róbert és Rita, valamint Guld Veronika meséltek nekünk a Kentenich atyával kapcsolatos élményeikről. Magnóról meghallgattunk egy részletet Kentenich atya egyik beszédéből is. Köszönet érte mindegyiküknek!

A vetélkedőn résztvevők mindegyike sokat nyert, nemcsak jutalmat, de még inkább abból a forrásból, melyet Kentenich atya jelent számunkra. Mi, a vetélkedő szervezői is elmélyedtünk életének tanulmányozásában, a versenyzők úgyszintén. Bár nem voltunk túl sokan, de talán valami elkezdődött...

„Szállj hát velem
egy rezdülésű szárnycsapással.
Hullongó tollak voltunk egyedül,
– szárnyak lettünk egymással.”
/Váci Mihály: Két szárny/

Jegyes táborban voltunk

2006 nyarán egy fiatal pár érdeklődött Óbudaváron, hogy tartanak-e ott házasságra felkészítő lelkigyakorlatot jegyeseknek. Mivel Sopronban már bontakozóban volt egy munkacsoport, akik jegyesekkel akartak foglalkozni, hozzánk irányították őket. Hamarosan otthonainkban fogadtuk őket egy hosszú hétvégére. Tőlük hallottuk, hogy szinte az egész Dunántúlon kerestek ilyen felkészülési lehetőséget, de nem találtak. Ez volt az a mondat, amely nem hagyott minket nyugodni.

És 2007 nyarán újra összeült a munkacsoport, majd Sopronhoz közel, a hegyközi plébánián jegyes tábor hirdettünk. Igen lassan gyűltek a jelentkezők. 2008 májusában még mindig csak két jegyespárunk volt. Ekkor elhatároztuk, hogy visszamondjuk a táborhely lefoglalását. Amikor e döntés után megnéztük a leveleinket, ott volt a harmadik pár jelentkezése. Úgy tűnt, hogy égi szervezés működik.

Végül is ezzel a három párral tartottuk meg táborunkat. Napirendünk hasonló volt az óbudavári családnapihoz. Minden nap volt szentmise. Délelőttönként hét házaspártól összesen kilenc előadást hallhattak jegyeseink. Minden előadótól kaptak házi feladatot, amiről a délutáni szabadidőben beszélgethettek egymással, majd esténként közösen imádkoztunk, és megosztottuk gondolatainkat. A jó légkörhöz hozzájárult a helybeliek szerető figyelve, Reisner atya gondoskodása és egy szép kirándulás a helyi madárvilágba.

A fiatalok nagyon nyitottak voltak. Nyitott szívvel hallgatták az előadásokat, és szívesen meséltek magukról is. Ezenkívül minden érdekelte őket. Sokat kérdeztek az „életéről”. Nagyon örültek, ha a házaspárok az előadás után tovább maradtak egy kicsit, és tudtak beszélgetni velük is. Megragadta őket, hogy ennyi jókedvű házaspárral találkozhattak, akik azért jöttek ide, mert fontos nekik az ő házasságuk.

„Itt jelen van az Isten” – mondta az egyik nőlegény a zárómise után. „Az a baj, hogy el kell innen menni” – mondta egy másik az utolsó nap reggelén.

Bennünk is hasonló érzések voltak. Jó volt együtt lenni. Látható volt a párok növekedése a héten.

Néhány gondolat a nagyon gazdag aratásból: „Célt kaptunk. Létezhet jó házasság is a társadalmi beidegződések, a félelmek ellenére. Vannak eszközök ezt építeni.”

„Le lehet borulni a házasság szentsége előtt.” „Az egész életünk lehessen jel.”
Végül még olyan gyümölcse is volt a tábornak, amire végképp nem számítottunk. Megfiatalodva, lélekben kipihelve, csendes boldogsággal a szívünkben értünk haza. Mint akik jegyestáborból jöttek.

Köszönjük a sok imát, amivel táborunkat hordoztátok.

„Móri ezerjő” – CSAK 7 nyári hete (2008. július 13–18.)

A nyári együttlétünkön szenzációs „előadó” házaspárokkal találkoztunk. Szép csendesen beszéltek az általuk megéltéről; céljuk mindig csak annyi volt, hogy mi továbbgondoljuk az elmondottakat. Egyéniségük, életörömük, máskor határozottságuk vagy éppen egy-egy téma kapcsán szándékosan bevallott küzdelmeik sokat jelentettek nekünk.

Mi is készültünk egymás számára egy kis meglepetéssel: érdekes volt most meghallgatni mindenki „szív-témáját” dióhéjban, vagy épp a családról műgonddal elkészített honlapot megnézni. Nagy volt az izgalom, vajon egyévi közös készület után tudunk-e még újat mondani egymásnak? Nem leszünk-e unalmasak? „Átmegye” a mondanivalónk?

Az egy hét elteltével értékgűjteményt kellett összeállítanunk, csak három dolgot írhattunk fel, amelyek a mi életünkben a legfontosabbak (hit, egység, hűség, bizalom, vidámság kerültek fel többek között a mi „értékfánkra”).

Külön öröm volt, hogy egész héten velünk tudott lenni Horváth László atya Sopronból, így volt kihez fordulni biztatásért, tanácsért, feloldozásért.

Nemzetközi retorika tapasztalatcsere

Idén Memhölzben jöttünk össze ismét, négy ország Családakadémiájának retorikával foglalkozó házaspárjai. Két értékes előadást hallgattunk Erhard Leonhard atyától „Hogyan dolgozzunk a kor hangjaival?” és „A lelkek megkülönböztetése” címmel.

CSAK 5. Nosztalgiaitalálkozó Iszkaszentgyörgy

Már második alkalommal szervezi meg az 5. családtrener-képzős csoport utótalálkozóját. Idén Mosoni István és Kati lelkes munkájának köszönhetjük a szép együttlétet. Valójában „hazamentünk”, Iszkaszentgyörgyre... A délelőtti előadást Nyitrai Tamás és Kati tartották, akik a csoport kísérői lettek volna, ha nem szől közbe fiuk súlyos betegsége. Délután ki-ki beszámolt arról, hol és hogyan hasznosította az itt tanultakat, hol használta őt a Szűzanya.

Kentenich-továbbképzés Óbudaváron

2008. szeptember 21-én elindult a Családakadémia képzésében korábban résztvevők számára a Kentenich-pedagógiai kurzus. Előreláthatólag 5 alkalomból áll. Az anyagot, melyet feldolgozunk Csermák Kálmán és Alice válogatja össze.

Az első alkalommal az általános bevezető után a pedagógus személyiségéről volt szó, melyet Varga Karcsi, Csermák Kálmán és Alice tartott, így jobban megértettük az elénk tárt szöveget. A hatoldalnyi anyagot „atyatanulmányyszerűen” dolgoztuk fel: először felolvastuk, majd saját szavainkkal is elmondtuk ugyanezt, aztán házaspáronként beszélgettünk róla. Megbeszéltük, hogy mi érintett meg, milyen élettapasztalatunk kapcsolódik ehhez, és mit akar üzeni ezáltal a Jóisten számunkra. Sok házaspár kiemelte, hogy Kentenich atya módszerei közül a tisztelet és szeretet, valamint a „hallgatás, az odahallgatás és a kihallás művészetének” gondolata volt.

Start – CSAK 8. Kismaros!!!

Nyolc házaspár kezdi meg november 22–23-án a családtrener-képzést... Kiss Árpád és Éva szervezi a csoportot, Perei Gábor és Nóra lelki kísérőként tart velük...

A 2008-as női lelkinapos füzet (címe: A mindennél is több kell) Palásthy Imrétől megrendelhető: kiado@csaladakademia.hu, 20/9892–759

Szép karácsonyi ajándék is lehet (nem csak nőknek).

Fiatalok Oázisa

Az első lánytáborom (lánytábor 13–17 éveseknek)

Először azt hittem, még senkivel sem találkoztam ezelőtt, de a vacsoránál már fedeztem fel ismerőst, és egyre több embert ismertem meg. Volt, akivel húsz percig kellett beszélgetni, mással vakon vezettük egymást.

Vasárnap Zánkára kirándultunk, ahol misére mentünk, majd fürödtünk a Balatonban. Másnap délelőtt Böbe nővér tartott előadást, délután pedig festettük a Mária musical hátterét. Kedden ismét előadás és festés volt. Szerdán, Orsi előadása után akadályversenyre mentünk, ahol kincset kerestünk, mivel ez volt a tábor témája.

Óbudaváron keresztbe-kasul rohangáltunk sajttal, perccel, aláírással, mire végül megtaláltuk a kincset a kápolnánál. A másnapi előadás után le lehetett tenni a baráti- és a szeretet-szövetséget.

Jó volt, hogy minden nap más csapat készítette az ebédet. Tetszett esténként az ima a kápolnában, hogy sokat énekeltünk meg gitároztunk. Sokat ne-

vettünk, kártyáztunk, karkötőket csomóztunk. Ja, és az éjszakai túráról még nem is írtam! Nagyon félelmetes volt, amikor a célnál egy domb tetején a sötétben fojtogató gyilkososat játszottunk.

Az utolsó este táborfüzet szerettünk volna rakni, de vihar készülődött, így bemenekültünk a Nagyházba, és ott mikroban sütöttünk szalonnát és virslit. Így is nagyon hangulatos volt. Szombaton pedig a takarítás és a rendrakás után könnyes búcsút vettünk egymástól. Én nagyon jól éreztem magam, szerintem a többiek is.

Honlapunk: www.lanyok.schoenstatt.hu

Lányhétvége 17 éven felülieknek

2008. július 4. és 6. között egy csodás hétvégét tölthettünk el Óbudaváron. A „csodás” jelző persze nagyon szubjektív, mégis, az általam hallott visszajelzések egyértelműen indokolják. A hétvégét **Gertrud-Maria nővér tartotta, akinek nagyon nagy köszönettel tartozunk**, amiért fáradtan is szakított ránk időt két család-

hét között. Korosztályunkhoz képest elég sokan, **tizenheten gyűltünk végül össze** az óbudavári Nagyházban, de kipróbálhattuk két étkezés és egy előadás erejéig az újonnan épült központot is, valamint sokat voltunk a szabadban, hiszen – a magunk lányos módján, önmegismerő zarándokúttá alakítva – végigjártuk a Házaspárok útját.

„Engem egy mondat ragadott meg nagyon: **HŰEK MARADUNK!** De kihez, mihez?? És végigfutott ben-

nem egy hosszú sor: hű maradni Schönstatthoz és a Szűzanyához, a barátaimhoz és a páromhoz; a házámhoz; és nem utolsó sorban a szüleimhez... Azt hiszem, lehetne folytatni a sort. De ez nagyon szép mondat és felszólítás is mindenki számára. A fontosságát mindenki átérzi, és ehhez kaptunk a hétvégén további instrukciókat.

Lelkiekben megújulva tértem haza és **megkaptam azt a „lökést”**, amely most segít továbbmenni, haladni a Szűzanya vezetete úton.”

„Július elején egy nagyon jó és emlékezetes hétvégét töltöttünk Óbudaváron, 17 egyetemista, illetve most érettségizett nagylánnyal. Nagyon jó volt, hogy újra ilyen sokan voltunk, az egész hangulat a régi sok-sok évvel ezelőtti lánytáborokra emlékeztetett, amikor még mindannyiunkat elhoztak a szüleink... **Öröm volt látni a régi arcokat!**”

„Egyáltalán nem volt kedvem Óbudavára menni, pláne nem lánytáborba, mert nem volt kedvem lányokkal együtt lenni, Óbudavára meg gondolni sem akartam... Aztán mégis hagytam magam rábeszélni, és még inkább megjött a kedvem, amikor egy kedves lány adott nekem hálózásakat :) [...] A legjobb az a lapocskák volt, amit **egymásról kellett írni, az nagyon jót tett nekem**. Köszönöm a szervezőknek, és azoknak, akik »rábeszéltek« :D”

„Nekem az tetszett különösen, amikor arról volt szó, hogy **így, ahogy vagyok, minden gyengeséggemmel együtt szeret a Jóisten, és ÍGY vagyok a kedvenc gondolata**. Megérintett még a hivatásról mondott gondolat is: Van egy hivatásom, melyet csak én teljesíthetek be, senki más nem végezheti el helyettem!”

111. Ifjúsági Találkozó – Óbudavár

Élménybeszámoló az Ifjúsági Találkozóról

Már negyedik éve töltöm a szeptember utolsó hétvégét Óbudaváron az ifjúsági találkozó keretében, és bátran mondhatom: ismét sokat kaptam és cseppet sem okozott csalódást!

Az IT-ra a szervezők mindig nagyon sokat készülnek, hisz a lány- és fiúmozgalmak közös életében talán ez a legnagyobb esemény. Ezért is várom én ezeket annyira. Nem csak a programok miatt, hanem hogy találkozhassak azokkal a barátaimmal,

akikkel sajnos évközben nincs nagyon alkalmam, és egyúttal olyan légkörben legyek, hogy érzem, tartozom valahova. Egy közösséghez, de talán inkább családhoz, amely megtart, erőt és derűt ad, és ezáltal lelkiileg feltölt minden egyes találkozást.

Ez idén sem történt másképp.

Bár sok embert hiányoltam (szóval akik most ezt olvassák, de nem vettek részt a III. IT-n, nyugodtan

vehetik ezt magukra), mégis jó volt folyamatosan látni azt a 60-70 számomra ismerős – vagy olykor ismeretlen – mosolygó arcot. A hangulatot végig így lehetett jellemezni, bár ez minden ifjúsági találkozóra igaz.

A következő programokat emelném ki:

– a Kristek házaspár előadását, ahol a párkapcsolatokról hallhattunk egy másik szemszögből

– a métázást, melyet állandó programnak is nevezhetünk, mégsem tudom megenni :)

– ahogy a szombat esti diavetítés is hagyomány már, de mégis az egyik csúcspontja a hétvégének

– a péntek esti imát Veronika vezetésével (zarándoklat a Házaspárok útján)

– a játékot, ahol a 3. csapatban Orsi és István titanicos alakítása nagyon mókás volt, és a 4. csapat zsírkrétás pillanatképei Bendzsinek köszönhetően nagyon ötletesek lettek, megérdemelték az 5 pontot :)

– a láthatatlan színházat, ahol bekötött szemmel interaktív módon volt részem átélni az élet nagy eseményeit (köszönhetően Potyónak, Marinkának, Gyöngyvérnek, Ráhelnek, Móninak, Biusnak)

– és az esti teaházakat, ahol hangulatos teázás közben tudtunk beszélgetni, ismerkedni, játszani (a szombat estét igazán élveztem).

Sajnos nem minden programon volt alkalmam részt venni, de biztos azok is ugyanilyen jók voltak.

Idén kaptunk ajándékba bögréket, amelyekre Kentenich atyától való idézetek voltak írva. Amit én pénteken húztam (bár utána sajnos másnak is megtetszett), azon ez állt: „Mindent mindenkinek”. Próbálom ezt a mondatot az idén saját jelmondatommá tenni, mert úgy érzem, sok mondanivalója van számomra.

Végül szeretném megköszönni Orsinak és Gergőnek, hogy a Szűzanya eszközeiként kezükbe vették

és áldozatok árán is nagy szeretettel és örömmel szervezték meg nekünk az idei ifjúsági találkozót. Biztos vagyok benne, hogy sok fiatal számára válik gyümölcsözővé ez az élménydús hétféle.

Ha ez sem elég, szíves figyelmetekbe ajánljuk honlapjainkat:

www.lanyok.schoenstatt.hu , mariamusical.schoenstatt.hu

„Az idei ifjúsági találkozót sok zűrzavar, izgalom, konfliktus előzte meg. Sokat gondolkodtam rajta, hogy miért... Azt hiszem, az emberek amiatt vitatkoznak ekkora hévvel, ami igazán fontos nekik. Ha be tudjuk gyógyítani a sebeinket, ha bocsánatot tudunk kérni, ha meg tudunk bocsátani, még akár pozitívumként is értékelhetjük konfliktusainkat, hiszen nagy öröm az, hogy sokunknak ilyen fontos ügye az ifjúsági találkozó. Azt hiszem, nem könnyű folyamat ez, de talán nem reménytelen, és sokat tanulhatunk belőle.

Maga az esemény számomra várakozáson felül jól sikerült, sajnáltam, amikor előbb el kellett jönnöm. Legnagyobb élményem az a nagy nyitottság, sok-sok mosoly volt, amit adtunk egymásnak. Ha rossz kedvem lett, mindig felfigyelt

rá valaki, odajött hozzám, s elhessegette a felhőket. Szép példája volt az egymásra figyelésnek a gyertyás körmenet, ahogy a nehezebb terepen megvártuk egymást, ahogy segítettünk az előre jutásban.

A nagyon kedves Kristek házaspár előadásában is a nyíltságuk, az őszinteségük, a bátor tanúságtételük fogott meg, ahogy nem elfutnak a problémák elől, nem letagadják a gyengeségeiket, hanem dolgoznak rajta.

Külön köszönet illeti a konyhásokat, a gitározókat, a lelkesen éneklőket, a főszervezőket, a programfelelősöket áldozatkész munkájukért. De legfőképpen a Szűzanyának adok hálát, hogy sosem hagy cserben minket, még hibáink, gyengeségeink, bűneink ellenére sem és hogy schönstatti fiatal lehetek.”

„Jó érzés, hogy csak oda kell menni, és örülni annak, ami van, mert mennek a dolgok »maguktól«.

A két kedvenc programom idén a Láthatatlan színház és a Kristekék előadása volt.”

„Szerintem nagyon jó volt, és megérte, hogy most olyan vagyok, mint egy kicsavart mosogatórongy:)). Nagyon jó volt ismerősökkel találkozni és új ismerősöket szerezni. Nem is ismerősöket: barátokat:)! Szuper volt ez a hétvége, csak rövid:).”

„Ez az a páncél, amit fel kell öltönetek, és ez az a kard, amellyel a kívánságaitokért harcolnotok kell!”

J.K.

Vértező

Ahogy Schönstattban növekszünk, együtt növekszik bennünk az **elköteleződ-ni vágyás**. Talán már érezzük egy kicsit azt a tüzet, amely Kentenich atyát magával ragadhata, mikor művével foglalkozott, róla beszélt, vagy különösen, mikor szenvedett érte. Talán szeretnénk mi is **egyre többet és egyre jobban tenni** az életben, amelyhez Schönstatt nagy segítséget nyújthat lelkiségével, máriás mélységével, módszereivel, pedagógiájával, történelme és az alapító személye által.

Ezen témák megismerését, komoly munkát és minőségi töltekezést szeretnénk megvalósítani a **Vértező** keretein belül. Olyan fiatalokat várunk, akik az itt szerzett ismeretet élővé szeretnék tenni életük és munkájuk által. **Vezetőként** csoportok élén, **szervezőként** egyes programjainknál, vagy egyszerűen **hiteles, szabad emberként** a mindennapokban. Reményünk van arra, hogy az itt elköteleződni vágyók munkájukkal segítik azt a törekvésünket, hogy Budapesten **10-11 éves fiúk számára hamarosan csapatokat alapíthassunk**, valamint az országban több helyen **évközi programokkal** színesítsük a Fiúmozgalom életét.

A Vértező **2009 februárjától** havonta egy vasárnap tartja alkalmaint Budapesten. Szeretettel várjuk nagykorú **fiúk és édesapák** érdeklődését és jelentkezését!

Magyar Schönstatti Fiúmozgalom
www.fiuk.schoenstatt.hu
vertezo.fiuk@schoenstatt.hu

**Magyar
Schönstatti
Fiúmozgalom**

Alsósof tábora 2008 – Monostorapáti

Úgy mentem a táborba, hogy majd csak annyi lesz a dolgom, hogy a függőágyamból néha rászólok valakire, hogy csináld ezt meg azt, meg

hogy az előző heti turnus által kavart problémák megoldásában segídek.

Ez a kép hamar összeomlott bennem, de azért néha jutott idő erre is. A táborvezetésben már rutinos Miki bácsi, Bartal Miki és Csermák Tomi mellett Alföldi Andris is, meg én is az első táborunkat vezettük, de azért talán sikerült valami jót összehozni.

A hétfői napunkat – és majdnem a sátrunkat is – teljes mértékben elmosta az eső, így csak kedden vágunk bele a nagytúrába. Az Eötvös-kilátóhoz akartunk eljutni egy nálam nem sokkal fiatalabb térképpel. Így nem is szolgált nagy meglepetéssel, hogy eltévedtünk.

A szerencsés kimenetel csak annak köszönhető, hogy volt ott egy résztvevő az előző táborból, aki még emlékezett a helyes útvonalra. Ennek eredményeképpen életemben először eljutottam a kilátóhoz, annak ellenére, hogy nem az első táborom volt ott. És ezt bizony még elég sokan elmondhatják magukról...

A visszaútra szépen kiterveltük, hogy otthagyjuk Józsikát a kilátónál, hogy némi izgalom is legyen, de aztán rázendített az eső, és jobbnak láttuk, ha minél hamarabb hazaérünk. (Értelemszerűen úgy diktálta a tisztesség meg a vezetői felelősségtudat, hogy valamennyien.) A gyors és egyszerű megoldások híveként rövidítettünk egyszer-kétszer árkon-bokron keresztül, de az is szempont volt, hogy az is bőrig ázzon, akinek van esőkabátja. Tökéletes közösségépítő hatása van annak, ha mindenki legalább egy kicsit szenved! Ezzel a sok rövidítéssel magunknak is meglepetést okozván végül sikerült valahogy hazavergődni.

Szerdán szintén nem mentünk sehova, mert a változatosság kedvéért rázendített az eső, így maradt a méltán népszerű „fogkefés-gyilkosos” játék. Így délután a kínáló lehetőséget pihenésre használó vezetőség arra ébredt, hogy a gyerekek éppen a szentélyben álló kereszthez kötöztek valakit, ily módon megnehezítve a vélt gyilkos további ténykedését.

Az akadályversenyre való felkészülés úgy szakadt ránk, mint a hét folyamán az eső, így körülbelül éjfélre készültünk el, de sikerült! Másnap pedig (vagy már aznap?) korán ki kellett hordani a leveleket, hogy minél korábban nekiindulhassanak a gyerekek a vadonnak, mi meg eséllyel pihenhessünk végre!

Azonban sajnos a résztvevők nem tudtak úgy tájékozódni, ahogy azt a lustasá-

gunk remélte volna, így jó pár körünkbe tellett, hogy a kétségbeesés határától az újabb levélig elkalauzoljuk a csapatokat.

A pénteki sportnapon métázással, focival, kötélhúzással telt. Hamarosan kiderült, hogy melyik csapat állja legjobban a sarat. Szó szerint. Este a kürtőskalács-sütés és tűzijáték után meghallgattuk a csapatok énekeit, majd még nekiláttunk a mi nótánknak, melynek másnap nagy sikere lett.

A szombati nap tevékeny része a záró liturgia és a nagy ebéd után csak pakolásból állt, de legalább utána, otthon megérdemelten élvezhettem a rég várt fagyit a rég várt fürdőkádban.

Mindent összevetve jó volt a tábor, bár azt hittem, hogy nem lesz ilyen nehéz feladat...

Ther Péter Pál

Felsősof tábora 2008 – Monostorapáti

Idén is megrendezésre került a nagyok tábora. Most is sokan ott voltunk, és azt hiszem, felejthetetlen élményekben volt részünk. Gondoljunk csak Ferire, a kis mangalicára, aki ugyan nagyon aranyosan rőfögött az erdei ketrecben, de azért sütvé sem volt utolsó. Vagy az éjszakai rajtaütésre, amit, azt hiszem, az unokáink is emlegetni fognak, hát még a cserkészeké!

A tábor során lehetőség volt agyagozni, és ezt sokan ki is használták. Mindenki a vérmérsékletének és az érdeklődésének megfelelően gyártott bögrét vagy pipát.

Megtanulhattunk biztonságosan fát dönteni, és azt is, hogy egységben az erő. Az előző évek hagyományát folytatva, idén is fociztunk és métáztunk: a legnagyobb várkirályok most is a csalánosban születtek. Lehetőség volt birkózásra is, így mindenki a füvön rendezhette fű alatt lappangó nézeteltéréseit mások szórakoztatására. A számháborúhoz kiváló terepünk volt. A köves domboldalakkal, dzsindzsásokkal és tisztásokkal tarkított térség sok mindenre lehetőséget teremtett.

A csütörtöki akadályverseny is különös izgalmakat rejtgetett. Sajnos a vezetőség legnagyobb szomorúságára a csapatok túl gyorsan teljesítették az előtük tornyosuló feladatokat. Hogy mást ne említsek, minden csapatnak rúzsnyomot kellett kérnie egy papírra Monostorapáti legszebb hölgyeménnyétől, amit mindenki sikeresen végre is hajtott. Ennek fényében az 1 gombóc fagyalt visszajuttatása a táborba, vagy az erdőben elrejtett ebéd megtalálása már igen egyszerű feladatnak bizonyult.

A kirándulás is nagy meglepetésekkel szolgált. Hála a zavarba ejtően részletes és levitézlett térképnek, szinte sosem tudtuk pontosan, hogy hol vagyunk, csak az irányt sejtettük. Elvégre, a jelmondatunk: *Reménnyel céljaink felé!* Három tábor óta először, meglett az Eötvös-kilátó, ahol elköltöttük a jól megérdemelt ebédet egy pele társaságában.

A tábor során minden reggel és este foglalkoztunk a jelmondatunk kifejtésével Ferencz Máté segítségével. Esténként pedig *Lakatos Misi* kalandjaival lóttuk fel a pizsama-csillagot.

A táborvégi énekek is zseniálisan sikerültek, a hetvenes és nyolcvanas évek legnagyobb slágerei és napjaink legismertebb kampánynótái sem úszták meg az átköltést. Ezt a munkát kiválóan megalapozták a tűz körüli éneklések és mókázások.

A tábor bizonyára nem tudtuk volna így végigcsinálni, ha a sokszor fárasztó kalandok között nem tankolunk napi háromszor szorgalmas és ötletes szakácsaink, Tóth Zoli bácsi és Kuslits Levi jóvoltából. Le a kalappal előttük! Szintén keményen kitett magáért a mély vízbe ejtett táborvezetőnk, Palásthy János, valamint a hatha-

tós segítségként jelen lévő többi vezető: Horváth Gergő, Kovács Peti, Rábel Bendzsi és Ther Tamás.

Örülünk, hogy eljöttetek! Jövőre is várunk Benneteket és barátaitokat!

Ferencz Máté

Új kategória a fiútáborban – Szokolya

A Magyar Schönstatti Fiúmozgalomban új örömteli probléma jelentkezett: egyre többen lettek azok, akik túlkorossá váltak a fiútáborhoz, de az igény továbbra is megvolt bennük, hogy aktív tagjai legyenek a mozgalomnak. Erre a célra jött létre idén először a gimnazista-egyetemista fiútábor, melynek többek között az is célja volt, hogy a hagyományos fiútábori programok mellett lelki feltöltődést is adjon, és komolyabban foglalkozzon a schönstattiság mibenlétével.

A tábor helyszíne a Börzsöny déli lábán fekvő Szokolya, azaz a mellette lévő erdő volt. Július 26-án dacolva a sorozatban lekésett vonatokkal, 24 fiú 8 napra kiköltözött az erdő sűrűjébe, hogy a természetben fejlessze kreativitását, megoldjon néhány férfias feladatot, sportoljon, kiránduljon, játsszon, és újragondolja céljait, istenkapcsolatát, helyét a schönstatti lelkiségben. Az idei év jelmondata, így a tábor mottója: *„Reménnyel céljaink felé!”*

A csapatokat és a tábor felváltva vezette Ther Tamás, Bartal Gergő és Komáromi Dani, a lelki programokról Gábor Miklós és Csermák Péter gondoskodott. A tábor napról napra szépült. Az első nagyszabású építkezés a vízemelő volt, mely elérhető közelségbe hozta a forrás amúgy igen távol lévő vizét. Ezután a harangláb pályázat győzteseként megépült a *„Galambdúc a három részeg matrózhoz”* nevű építmény is. Készítettünk gokartot is, de ez nem állta ki az idő próbáját. Konyhásaink, Ther András, Csermák Tomi és Ferencz Máté jóvoltából éhezünk sem kellett. Gyakorlott háziasszonyokat megszegyenítő módon tábori körülmények között etettek meg 24 embert bacon szalonnás májjal, tárcsás hússal, kürtöskaláccsal, gyümölcslevesrel, sőt saját gyűjtésű gombából készült gombapörkölttel is. A méta-,

sakk- és tarokkbajnokság most sem maradt el, de megjelent az új sportág, a Möllky is. Emellett volt akadályverseny, foci – három csapat három kapujába, két labdával; számháború, kötélhúzás, sőt még színdarab is. A tábor hangulatát egy sokak számára ismeretlen lány szelleme lengte be. Neve a sok emlegetés során lassan az ideális nő szinonimájává vált.

A szentélyszátorban, illetve előtte sorra helyet kaptak a tartalmas előadások, melyekhez többször kaptunk elgondolkodtató kérdéseket, önismereti tesztek, és megismerkedtünk Kentenich atya önnevelési módszereivel is. Az esti tábor tüzek-

nél is helyet kapott a körkérdéses beszélgetés a szabadság és a szerelem mibenlétének témájában. Egyszer még a Gódány házaspár is meglátogatott szerény hajlékunkban, hogy a szeretetszövetségről tartsanak előadást, az ő tiszteletükre készült az első lapos ülőke a farönk helyett.

A lelki programok sorában tartottunk szentségimádást, és befejezésként utolsó nap misét

ünnepltünk a tábori szentélyben, öt gitárra és huszonnégy tagú férfikarra hangszerelve. E mise keretében kötetett meg négy szeretetszövetség, három megújítás, sőt hatan munkatársi szövetséget is kötöttek a Szűzanyával.

Az „énekegyüttesünk” egyébként is nagy sikernek örvendett: a Nyugati pályaudvaron egy jegyellenőr kért fel minket telefonos szerenádra, majd a szokolyai kántor is kérés nélkül adta át a zenélés lehetőségét a vasárnapi misén.

A résztvevők többsége gyakorlott táborozók összeszokott csapata volt, de mint kezdő tanúsíthatom, hogy egyáltalán nem éreztem magam kívülállónak, így nyugodt szívvel ajánlom mindenkinek, aki meg akarja ismerni a nyári élményeknek ezt a fajtáját.

Uzsaly Bence

Döglesztő 2008 – Csóka kő – Óbudavár

Idén, egy év kihagyás után, újból volt szerencsém részt venni a vért, verejtéket és könnyeket ígérő teljesítménytúrán, a Döglesztőn. Az előbb említett testnedveket az egyhetes tábor kitartó gyaloglással és komoly szintkülönbségekkel igyekezett kipróbálni a résztvevőkből, természetesen szigorúan a korábbi hagyományok szellemé-

veset fürdik és göröngyös földön alszik. Ahhoz, hogy ezt megértsük, két dolog szükséges: egyrészt ott lenni (bocs' mindenkitől, aki kimaradt), másrészt tisztázunk kell a 'szittyaság' fogalmát. A fogalommagyarázat erősen ködös, a jelentés pusztán megsejthető, hiszen a fent jelzett kifejezést számtalan helyzetben használtuk. Lényegében arról van szó, hogy az útvonal a matematikailag és logisztikailag elérhető összes csalánost magában foglalja, illetve hogy akkor induljunk toronyiránt lefelé egy hegyről, amikor a terep erre egészen biztosan alkalmatlan. A végén pedig vállat rándítva menjünk tovább, hogy majd Óbudavárnál őszintén elmondhassuk: „Igen, megcsináltuk”. Schönstatt nyelvére lefordítva nevezhetjük a dolgot önnevelésnek és felajánlásnak, de a fent tárgyalt nomád körülmények között a szittyaság mégiscsak autentikusabb.

ben. Ez évben a Bakonyt látogattuk meg, Bodajktól gyalogoltunk Óbudavárig az Országos Kék Túra útvonalán augusztus 4-től 10-ig összesen 146 kilométert.

Feltehető a logikus kérdés, hogy mégis mi abban a jó, amikor egy csapat gimnazista, egyetemista (sőt idén általános iskolás) fiú elindul egy hétre való cuccal, sátrakkal és egy rossz bakancssal, és lényegében véresre járja a lábát. Közben ke-

Ezenkívül a táj és a környezet számtalan dologért kárpótolt minket, elég pusztán a Kőrös-hegyi bukókösre vagy a Kab-hegyről nyíló kilátásra gondolnunk. Az időjárás szinte lírikus keretbe foglalta a hetet az első és utolsó napi esővel, amit komolyabb fennakadás és kellemetlenség nélkül vészeltünk át. A finisben pedig ismét megállapíthattuk, hogy Óbudavárra érkezni egyszerűen és világosan: jó! Köszönjük!

Kiss Ádám

Mária musical „Csoda történhet”

Hónapok óta készültünk, hogy Magyarországon bemutassuk a Schönstatt ifjúság részvételével a MÁRIA MUSICALT, Tilmann atyánk színpadi darabját. Mintegy 40-45 fiatal kapcsolódott be a munkába. Nyári próbahetünkön és az iskolai idő

alatt több hétvégén reggel kilenctől este kilencig próbáltunk, hogy színvonalas előadást mutathassunk be.

Utunkat, amit megtettünk „csodák” kísérték, sokszor épp csak a következő lépést láttuk, de mindig volt tovább egy keskeny ösvény. Úgy érzékeljük „Mária velünk van, s egy nagy célt tűz élénk...” (idézet a musicalből)

Kiváló vezetőket találtunk: *Zajkás Rozi* a kórus karvezetője és a szöveglírák betanít

tója, *Fülep Márk* nagy lelkesedéssel és fáradhatatlanul tanította be és vezényelte a teljes zenekart. *Hegyi Benjamin* a tánckar koreográfiáját alkotta meg, s tanította be, *Jelencsik Matyi* pedig a rendezésért felelős – hatalmas lelkesedéssel éjszakákon át írta meg a forgatókönyvet... *Lantos Enikő* egyszerű, de ötletes díszlet- és jelmezterveinek kivitelezésében *Lőw Helga* és *Komáromi Mária* segítettek. Volt egy kiváló szervezőnk, *Varga Erika*, aki nélkül mindez nem jöhetett volna létre, a sok váratlan akadály, változás, nehézség ellenére a lelkesedést megtartotta a csapatban, mindent előteremtett, hogy a felkészülés zavartalanul folyhasson, és minden szükséges feltétel biztosítva legyen az előadásra.

2008. november 8., a várva várt premier végre eljött, melyen *Tilmann atya* és a zeneszerző, *Alois Lugitsch* is részt vett. A nagy érdeklődésre való tekintettel vasárnap megismételtük az előadást, telt házas volt mindkét bemutató.

A Szent Margit Gimnázium folyosóin jelmezes emberek futkostak és megérkeztek az első nézők is... nagy a forgatag. Valaki behívott egy terembe, ahol összegyűlt a Musical-együttes, hogy közösen kérjük a Szűzanya segítségét. Imádkoztunk, énekelünk egyet, majd *Matyi* megszívlelendő tanácsaival és a tudattal, hogy „*Mária velünk van*”, újra szétoszlottunk, elvégezni az utolsó simításokat. Mindenki elfoglalta a helyét, kezdetét vette az előadás.

Innentől kezdve majdnem semmire sem emlékszem. Eljártunk, elénekeltek, eltáncoltuk a darabot és vége lett. Egy dolgot azonban sose fogok elfelejteni: a Szűzanya jelenlétét, amely szinte tapintható volt! És felejthetetlen volt a közönség szeretete is, ahogy tapsoltak nekünk.

Szólót énekeltek:

Mária: *Hegyi Bernadett*

József: *Ferencz Máté*

Kata: *Radnai Kinga/Bönöczk Orsi*

Pál: *Horváth Marci/Kiss Domonkos*

Jézus: *Kéri Zsombor*

Simeon: *Ther Tamás*

Erzsébet: *Fleischer Zsófi/Szelestei Rita*

Az előadás után mindannyiunknak lehetőségünk volt *Tilmann atyával* beszélni. Bár sokat kellett sorban állni, mindenki odament hozzá, és ő mindenkinek tudott valami olyat mondani, ami tovább kísér minket ezután.

Ám a hétféle után jöttek a „musicalelvonás” tünetei. Éneklés, dúdolás még a buszon, utcán is, másról nem is tudtunk beszélni, nagyon hiányzott a csapat, kerestük egymással a kapcsolatot MSN-en, telefonon, személyesen, csak ne legyen vége!

Remélem, reméljük nem lett vége, és még előadhatjuk sokszor egyre nagyobb és nagyobb lelkesedéssel, elszántsággal.

Kedves Szűzanya!

Köszönjük neked ezt a nagy lehetőséget, hogy a musical által közösséggé kovácsolódhattunk, és közelebb kerülhettünk hozzád!
Köszönjük neked mindazokat az embereket, akik nélkül a musical nem valósulhatott volna meg, köszönjük Erikát, aki anyai szeretetével végigkísérte, végigküzdötte ezt a hosszú folyamatot, és hogy tudott hinni benne, hogy képesek vagyunk egy ilyen nagy dologra!
Köszönjük, hogy adtál nekünk mindig elég erőt, kitartást a próbákhoz!
Köszönjük, hogy velünk vagy és egy nagy célt tűzöl elénk!

Soha nem gondoltam, hogy ez a musical dolog így fog végződni (legalábbis egy időre vége...), hogy már most kb. 3 vagy 4 órával a második koncert után hiányzik az egész darab.

Bevallom, hogy amikor jelentkeztem, nem gondoltam hogy ez lesz. Még nyáron úgy jöttem el a balatoncsicsói táborba, hogy nem nagyon ismertem senkit, és most a gépem előtt könnyes szemmel kívánom, bárcsak most lennék Csicsón VELETEK.

Nem „csak” egy élettapasztalattal lettem gazdagabb. Örülök, hogy tagja vagyok egy ilyen közösségnek és kívánok mindenkinek békés és boldog életet mindaddig (és még azután is), amíg legközelebb találkozunk!

Amikor Tilmann atyával beszélgettem egy dolgot mondott nekem csak: Még egyszer! Ez lett a jelmondatom, és azt hiszem, nem kell ragoznom, hogy miért írtam le!:) Viva la Maria Musical!

Egy résztvevő fiatal

Hetven ember, túlnyomórészt fiatal munkája, áldozatkészsége hozta létre az előadást.

A Szűzanya olyan asszony, aki nem csak a konyhában, az ebédlőasztalnál igényli az elismerést, hanem szereti, ha minél több ember ünnepli és tapsol neki... A Szűzanya ezért nagyon hálás azoknak, akik megmutatják az életét sokak számára, és Tilmann atya biztos abban, hogy a Szűzanya valami nagy ajándékot készít a szereplők, a zenészek, a produkciót létrehozó összes résztvevő életében.

Tilmann atya

Szombat este óta ízlelgetjük, újraidézzük, újragondoljuk a Mária musical előadásán megtapasztaltakat. Köszönjük Nektek ezt a feledhetetlen délutánt-estét. Köszönjük, hogy megmutattátok, kihoztátok a gyerekeinkből azt az örömet, összefogást, kitartást, türelmet és tehetséget, amit talán az elején ők sem hittek és mi is csak reméltünk.

Egy megjegyzést csíptem el alapos német tudással Tilmann atya és a zeneszerző beszélgetéséből, Tilmann atya hallható büszkeséggel mondta, a közreműködők 80 %-a schönstatti gyerek!

Egy szülő

Még ma sem tértem egészen magamhoz a varázslatból, amit az előadás a lelkemmel művelt. Engem már évek óta nem hat meg semmi, nem tudom, mikor könnyeztem meg utoljára valamit. De most olyan hatással volt rám az egész produkció, hogy végre jólesően kisírtam magam rajta.

Tényleg, lélekemelő volt, mert éreztem, ahogy felszáll bennem olyasmi, ami ugyancsak régen letapadva aludt a redői között. Ez a produkció, amit színpadra vittetek, olyan nagy alkotás volt a maga műfajában és keretein belül, hogy nem is tudom semmihez sem hasonlítani.

Mindenki a legjobb énjét vitte bele, és tudom, rengeteg önfegyellemmel, munkával, kitartással hoztátok ki magatokból a végeredményt. Itt mindenki becsülettel végezte a dolgát és nagyot alkotott! Úgy éreztem ott a teremben, hogy aki most látja ezt a darabot, valami olyan ajándékkal tért haza a szívében, amit csak nagyon kevés helyen lehet ma már megtalálni. Köszönöm! És nem felejttem el sohasem.

Egy néző

Aki még többet szeretne megtudni, látogasson el a Mária Musical honlapjára:

www.picasaweb.google.com/mariamusical.schoenstatt
mariamusical.schoenstatt.hu,

**A Mária Musical hanganyaga CD-n megrendelhető a következő címen:
Varga Erika, 23/416-139, erikavarga7@gmail.com. Ára: 700 Ft.**

Élmények a Maria Musical próbahetéről

Júliusban Balatoncsicsón sok lány és fiú elkezdett valamit, amiből egy nagy dolgot várnak megszületni: egy musicalt kezdtek el tanulni, amely a Szűzanyáról szól! Nagyon jó és sokszínű tábor volt, íme néhány benyomás, melyet a résztvevők írtak:

„Nekem nagyon tetszett a jó légkör, a lelkesedés, a Szűzanya közelsége, hogy mindenki a legjobbat hozta ki magából, hogy elérjük a közös célt.”

„Néha úgy éreztem, mintha mindenkitől titkos képesség tört volna elő. Kétkedésekkel, félelmekkel mentünk oda (pl. a hiányosan megtanult szövegek miatt), de a próbákon mégis megszólalt valami, sokkal jobban, mint hittem. Sok hiányosság maradt még, amiket főként egyedül kell helyrehozunk, de a tábor végére közösség jött létre, ahol nagyon jól éreztük magunkat. Köszönjük neked, Szűzanya!”

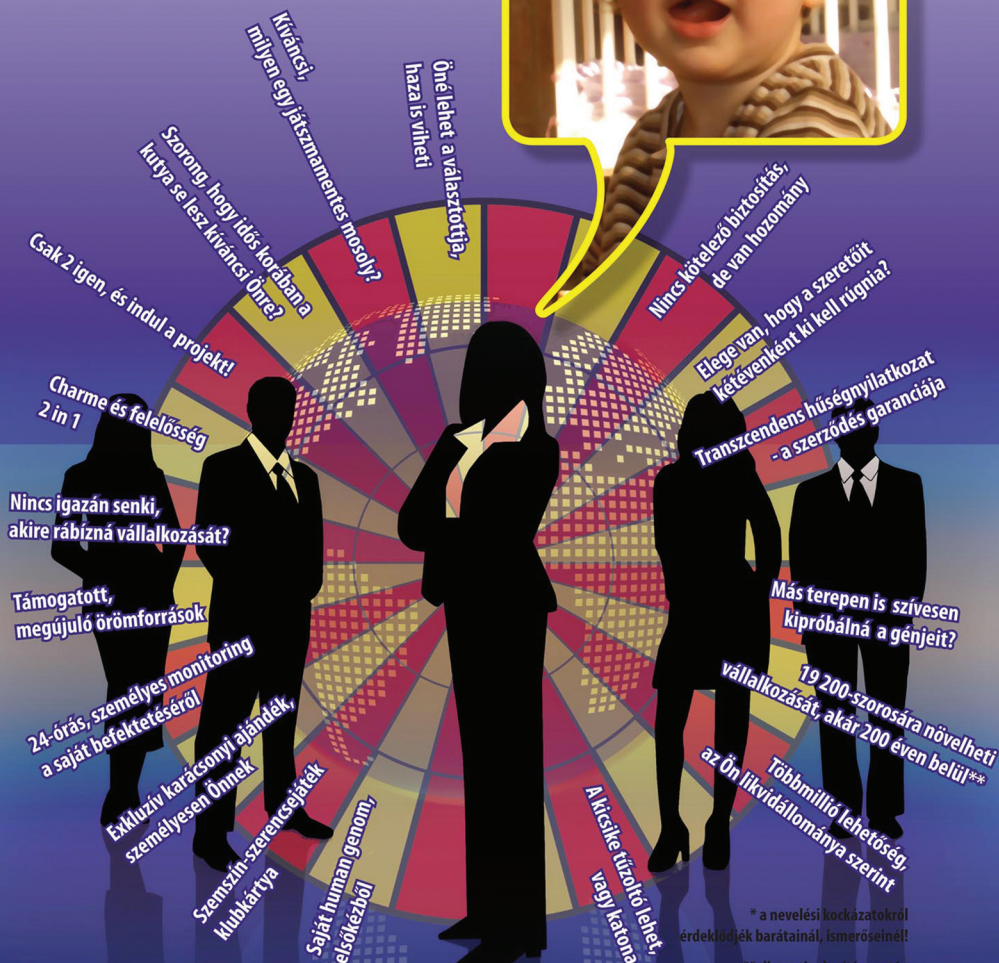

„Nagyon jól érzetem magam a táborban, és köszönöm mindazoknak, akik lehetővé tették, hogy elmenjek és hogy játszhasak a zenekarban, mert ez nekem már tényleg régi vágyam volt!!! Nagy élmény volt játszani veletek és a nem is olyan kevés szünetben sok emberrel beszélgethettem, ami szintén nagyon jó volt. Köszönöm a közös játékokat, a jó társaságot, a finom salátákat és édességeket, a figyelmességet... És külön köszönöm Máté fergeteges alakítását József szerepében. Nem is bánom, hogy abban a számban pont nem játszunk. :-)”

CSALÁD

Garantált hozamok,
akár 20 év futamidővel*

Szalay Miklós plakátpályázatra készített alkotása

* a nevelési kockázatokról érdeklődek barátainál, ismerősöseinél!

** dinasztiaalapítás esetén